

少年白马醉春风

เพลงยุทธ์
ก๊องหล้า
ซีเยนสรา
ไร้เทียมทาน 1

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER

周木楠 Zhou Munan เขียน
เป่าป้า แปล

ENTER!
กตลองอ่าน

ENTER!

กตลองอ่าน

ENTER!

กตลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

ในเรื่องหมื่นยุทธพิชิตห้ำ ใต้ฟ้าไร้พันทนาการ มีผู้คนมากมายที่ถูกกล่าวถึงในฐานะตำนานวีรบุรุษ หรือผู้ไร้เทียมทานที่เคยสร้างปรากฏการณ์ ผากไว้ในยุทธภพ จนกลายเป็นนิทานเล่าปากต่อปาก และนี่คือเรื่องราวของผู้คนเหล่านั้นเมื่อครั้งยังเยาว์วัย ยังเป็นเพียงเด็กหนุ่มสาวที่ออกเดินทางเที่ยวท่อง ฝึกปรีอวิชา ร่ำสุรา หัวเราะเริงร่า เมามายลมหวนต์ โดยครั้งนี้ตัวเอกคือ 'ไปหลี่ตงจวิน' เมื่อครั้งยังเป็นคุณชายน้อย ผู้ที่จะกลายเป็นเซียนสุราและจอมยุทธ์ผู้สูงส่งแห่งทำเนียบไร้เทียมทานในอนาคต ทว่าการเดินทางของเขาแตกต่างไปจากคนรุ่นหลังอย่างเหลือคู่เจี๋ยและเซียวเซ่อ เพราะเขาไม่เคยสนใจวรยุทธ์เลยสักนิด และมุ่งหวังเพียงจะเป็นคนหมักสุราที่เก่งกาจ แต่ถึงเขาจะไม่สนใจยุทธภพ แต่ยุทธภพกลับต้องการคนเช่นนี้

และนี่คือบันทึกการเดินทางของเซียนสุราผู้ไร้เทียมทาน เมื่อครั้งยังเป็นคุณชายน้อยแห่งเมืองกานตงอันสงบสุข...

สำนักพิมพ์เอนเทอร์พรีคส์

ประวัตินักเขียน

โจวมู่หนาน ชื่อจริงคือโจวกงหนาน เป็นนักเขียนในยุคหลังปี 90 ที่มีรูปแบบการเขียนอันแปลกใหม่และเฉียบคม วัยเยาว์เติบโตที่ริมฝั่งแม่น้ำซึ่งอุดมไปด้วยความเขียวชอุ่มและความอบอุ่นในเมืองเจียงหนานทางใต้ของจีน และใช้ชีวิตอยู่ในเมืองหลวงของทางเหนือ เขาหวังว่าจะพึ่งพางานเขียนในการดำรงชีวิตและปรารถนาว่าจะกลับไปยังทางใต้อันอบอุ่นอีกครั้ง

โจวมู่หนานเซ็นสัญญาเป็นนักเขียนประจำเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie รูปแบบผลงานส่วนใหญ่เกี่ยวกับวัยรุ่น ยุทธภพ และสำนักวิชาใหม่ เคยเป็นโปรดิวเซอร์ละครโทรทัศน์ก่อนจะเปลี่ยนมาเขียนนิยาย ผลงานเรื่องแรกที่เขาเผยแพร่ผ่านเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie คือเรื่อง 'หมื่นยุทธ์พิชิตเหล่าใต้ฟ้าไร้พันทนาการ' โดยเป็นนิยายที่มีสไตล์แปลกใหม่ เต็มไปด้วยเลือดอันร้อนรุ่มและกลิ่นอายของคนวัยเยาว์

Zhou Munan

ยุทธภพหากไม่มีคนหนุ่มเช่นนี้ ก็ไม่ใช่ยุทธภพแล้ว

ภาค
แปดคุณชายเป็ยหลี่

บทนำ

เมืองกานตง

เดือนแปด ทั่วทั้งเมืองอบอวลด้วยกลิ่นหอมของดอกกุ้ย

พ่อค้าขนมดอกกุ้ย* ช้างทางกำลังเปิดแข่งไม้ไผ่ด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส กลิ่นหอมกรุ่นของขนม ตามด้วยกลิ่นดอกกุ้ยอันหอมหวาน ดึงดูดให้เหล่าเด็กน้อยที่กำลังเล่นพากันเข้ามาออกลี้ๆ อย่างรวดเร็ว ขณะที่พ่อค้ากำลังยื่นมือไปรับเหรียญทองแดง** ทันใดนั้นเสียงตะโกนหนึ่งก็ดังมาจากที่ไม่ไกล

"คุณชายน้อยมาแล้ว!"

พ่อค้ารีบดึงมือกลับมาปิดฝาแข่งทันที แล้วพาพวกเด็กๆ ที่กำลังมุงถอยห่างไปทางด้านหลังห้าก้าวอย่างรวดเร็ว เพียงได้ยินเสียงก็ปมำดังกังวานมา พวกเขาต่างก็เงยหน้าก่อนพบเห็นอาชาน้อยสีแดงเพลิง

* ขนมดอกกุ้ย เป็นของหวาน ทำมาจากน้ำตาล แป้งข้าวเหนียว น้ำมัน และน้ำผึ้งกุยฮวา มีลักษณะเป็นก้อนหนาเหมือนเค้ก ขนาดพอดีคำ มีสีเหลืองขาวแวววาว เนื้อนุ่มชุ่มชื้น รสชาติหอมหวาน ละมุนปาก มีกลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกกุ้ย

** เหรียญทองแดง เป็นเหรียญทองแดงที่มีรูสี่เหลี่ยมตรงกลาง มีค่าเท่ากับ 1 เหวิน (อีแปะ) เป็นหน่วยเงินสำคัญของจีนโบราณที่มีมูลค่าน้อยที่สุด โดย 1,000 เหวินมีค่าเท่ากับ 1 ตำลึง

ห้อยตะบึงมาอย่างรวดเร็ว ลูกม้าตัวนี้แม้จะยังไม่เติบโตใหญ่ แต่มองดูก็รู้ว่า เป็นยอดอาชา เทียบกับม้าโตเต็มวัยทั่วไปแล้วความเร็วไม่ด้อยกว่ากัน แม้แต่น้อย ส่วนผู้ที่นั่งอยู่บนอาชาน้อยตัวนั้นเป็นเพียงเด็กชายที่เพิ่ง อย่างเข้าวัยเก้าขวบเท่านั้น เด็กคนนั้นสวมเกราะอ่อนขนาดเล็กของ สำนักฝึกยุทธศาสตร์ตลอดทั้งตัว ทว่าไม่ยอมสวมใส่ให้ดี เข็มขัดเพียงคาดอย่าง หลวมๆ หมวกเกราะก็ร้อยเชือกแล้วผูกไว้กับบ่า ผมเผ้าไม่มีมัดรวบขึ้น ปล่อยกระเซอะกระเซิงลงมาตามใจชอบ

"ไป! ไป! เลี้ยวเพิง หากเจ้ายังวิ่งช้าจนเข้าถูกจับ คืนนี้ข้าจะกิน เนื้อม้าราดน้ำแดง!" เด็กชายกล่าวเสียงดัง อาชาน้อยสีแดงเพลิงตัวนั้น รวากับฟังถ้อยคำรู้เรื่องจึงโหมแรงวิ่งมากกว่าเดิมหลายส่วน ขณะ เด็กชายห้อยม้าผ่านร้านขายขนมดอกกุย คาดไม่ถึงว่าเขาจะหันหน้ามา "พีใหญ่หลวง!"

พ่อค้าแย้มยิ้มแล้วโยนขนมดอกกุยที่หยิบติดมือมาเมื่อครูไปให้ "คุณชายน้อย รับประทานดี"

เด็กชายรับขนมดอกกุยไว้แล้วควมม้าจากไปราวกับสายลมพัดโหม เขานำมันเข้าปากแล้วกัดแรงๆ หนึ่งคำ "ช่างหวานยิ่ง!"

เด็กชายควมม้าจากไปได้ไม่นาน ทหารเกราะอ่อนกลุ่มหนึ่งก็ไล่ ตามมา พวกเขามีกันประมาณสิบกว่าคน แต่ละคนเหวี่ยงทวนศรระฆะ โบหน้าและหูแดงก่ำ ผู้ที่นำอยู่ข้างหน้าหยุดม้าแล้วถอดหมวกเกราะออก แล้วด่าอย่างเกรี้ยวกราด "เจ้าลูกสุนัขน้อยตัวนี้!"

"หัวหน้า ท่านอย่าคลุ้มคลั่งจนพุดจาส่งเดชขอรับ!" ทหารไต่ บังคับบัญชารีบเข้ามาเตือน "ที่ท่านด่าคุณชายว่าเป็นลูกสุนัข นั้น ไม่เท่ากับดา..."

"รองแม่ทัพเจิน คุณชายน้อยไม่เข้าเรียนและแอบหนีออกมาอีกแล้ว หรือขอรับ" พ่อค้าที่ถูกเด็กหนุ่มเรียกว่าพีใหญ่หลวงเข้ามาทักทายด้วย

10 เพลงสุรทก้องหล้า เขียนสุราไร้เทียมทาน 1

รอยยิ้ม

เมืองกานตงมีประเพณีนิยมเรียบง่าย ชื่อสัตว์ และสงบเรียบง่าย
อย่างยิ่ง ภายใต้การปกครองของเงินซีไหว* ไปหลี่ลั่วเจิน แม้ว่าอำนาจ
ทางการทหารจะไม่ได้ด้อยลง ทว่าอาหารก็ปฏิบัติต่อชาวบ้านอย่างอ่อนโยน
มาโดยตลอด ชาวบ้านจึงเคารพรักทหารอย่างมากและอยู่ร่วมกันอย่าง
ใกล้ชิด ดังนั้นพ่อค้าข้างทางจึงกล้าพูดจาอย่างสนิทสนมกับรองแม่ทัพ

รองแม่ทัพเงินสะบัดเหงื่อบนผผแรงๆ แล้วกล่าวด้วยโทสะ "เจ้าว่า
ท่านไหวเคยมอบอันใดไม่ดีให้เขาบ้าง ครั้งนี้เขามอบอาซาเทพเลียเฟิง
ตัวนี้ให้ แล้วพวกข้าจะตามจับอย่างไร จับอย่างไร! หลัวเจิง เมื่อครู
เจ้าเห็นเขาหรือไม่ เขาไปที่ใดแล้ว"

"คุณชายน้อยหนีไปทางนั้นขอรับ" หลัวเจิงชี้ไปทางตะวันตก

"ไปได้ตามไปทางตะวันออก!" รองแม่ทัพเงินสวมหมวกเกราะอีกครั้ง
แล้วสะบัดบังเหียนที่หนึ่ง "นิสัยนี้ของคุณชายน้อย ล้วนถูกท่านไหวกับ
สุนัขรับใช้ของพวกเจ้าทำให้เคยตัว!"

หลัวเจิงมองทหารเกราะอ่อนกลุ่มนั้นจากไปแล้วยิ้ม "จะอย่างไร
ได้ ท่านไหวดีต่อพวกเรา พวกเราย่อมต้องตอบแทนท่านไหวอยู่แล้ว"

"เจ้า เจ้า แล้วก็เจ้าไปที่ตรอกหลัวเจิง ส่วนเจ้ากับเจ้า แล้วก็เจ้าไปดัก
ตรงสี่แยก คนที่เหลือตามเข้าไปจับเขาที่ถนนซีอวี่! ข้าไม่เชื่อหรือว่าวันนี้
ข้าจะจับเขาไม่ได้!" รองแม่ทัพเงินตะโกนเสียงดัง

"พอจับได้แล้วจะทำอย่างไรเล่าขอรับ" ทหารใต้บังคับบัญชาเอ่ยถาม

"เช่นนั้นยังต้องพูดอะไรอีก แน่นอนอยู่แล้ว! ก็ต้องพูดจาโกหก
ล่อหลอกแล้วส่งกลับจนไหวอย่างครบถ้วนสมบูรณ์สิ!" รองแม่ทัพเงิน
กล่าวอย่างท้อใจ "เขาเป็นหลานชายเพียงคนเดียวของท่านไหว
จะให้หลงโทษตามกฎหมายได้อย่างไร"

* ไหว เป็นหนึ่งในบรรดาคำศัพท์ของขุนนางจีน เรียงลำดับจากตำแหน่งสูงไปต่ำคือ กง ไหว ป้อ จื่อ นานาน

ม้าสืบทอดว่าตัวแยกย้ายกันไปในช่วงพริบตา รongแม่ทัพเฉินอดไม่ได้ที่จะถอนหายใจยาวทีหนึ่ง เงินซีโหว่ไปหลี่ลั่วฉินเป็นทหารตั้งแต่อายุสิบหก ชีวิตทางการทหารของเขาเริ่มจากการเป็นนายกองร้อยคนหนึ่งและเลื่อนขั้นจนมาเป็นเงินซีโหว่ ในวัยหนุ่มเขาคือบุคคลอำมหิตบนสนามรบ เมื่อฆ่าคนก็จะนำศีรษะมาคล้องไว้ที่เอว หลังจากขึ้นเป็นแม่ทัพก็ยังคงเป็นแม่ทัพผู้โหดเหี้ยม เพียงแฉ่งมือก็ฝังศพคนหลายพัน ทว่าในยามชราเมื่อได้หลานชายเพียงคนเดียวคนนี้มา เขาก็ทั้งเอ็นดูและทะนุถนอมราวกับเป็นสมบัติล้ำค่า ส่งผลให้หลานชายคนนี้มีมเหษานิฉัยตั้งร้อยไม่ยอมคน มักจะหนีเรียนจากสำนักฝึกยุทธมาอยู่ในเมืองแห่งนี้ปะปนกับสามัญชนและผู้คนจากสามคำสอนเก้าสำนัก* กลายมาเป็น... ของเมืองกานตง

"อันธพาลน้อย!" เด็กชายผู้สวมชุดชาวบ้านคนหนึ่งเห็นม้าเลียเฟิงวิ่งมาอย่างรวดเร็วก็ตะโกนเรียกด้วยความแปลกใจระคนดีใจ

"หยุด!" คุณชายน้อยดิ่งบังเหียนหยุดม้าแล้วก้มหน้ามองเด็กหนุ่มในชุดชาวบ้านคนนั้น "เสี่ยวอวี่เออร์ นี่เจ้าจะไปทำอะไร"

"ไปซื้อข้าวสารให้ท่านแม่ข้า" เด็กชายในชุดชาวบ้านตอบ

"มา สวมเสื้อตัวนี้ของข้าซะ" คุณชายน้อยกระโดดลงจากม้าและนำเกราะอ่อนบนตัวสวมทับบนร่างของเด็กชาย ก่อนจะยัดเงินหนึ่งก้อนใส่มืออีกฝ่าย "อาการป่วยของมารดาเจ้าดีขึ้นบ้างแล้วหรือยัง"

เด็กชายชุดชาวบ้านรีบปฏิเสธเงินที่ได้รับมา "ครั้งก่อนได้เจ้าช่วยไว้ ท่านหมอมาดูอาการสองสามครั้งก็ดีขึ้นมากแล้ว ไม่ต้องให้เงินเพิ่มแล้ว"

* สามคำสอนเก้าสำนัก เป็นคำอุปมา หมายถึงผู้คนสารพัดแบบในสังคม ซึ่งสามคำสอน หมายถึงคำสอนของลัทธิขงจื้อ ลัทธิพุทธ และลัทธิเต๋า ส่วนเก้าสำนัก หมายถึงสำนักขงจื้อ สำนักเต๋า สำนักโม๋ยา สำนักหยินหยาง สำนักฝางยา สำนักจ่าจยา สำนักหมิงจยา สำนักหนงจยา และสำนักจิงเจิง โดยทั้งหมดนี้เป็นศาสนา ลัทธิ และสำนักที่ชาวจีนส่วนใหญ่นับถือ

12 เพลงยุทธ์ก้องหล้า เขียนสุราไร้เทียมทาน 1

"เอาไปเถอะ ไปซื้อยามาให้มารดาเจ้ากินเพิ่มอีกหน่อยแล้วตุ๋นไก่ สักตัวให้นาง แต่เจ้าต้องช่วยข้าเรื่องหนึ่ง ข้าอยากให้เจ้าสวมกระเบื้องอ่อนนี้ แล้วขี่ม้าวิ่งวนรอบเมืองหลายๆ รอบ ยิ่งนานเท่าไรก็ยิ่งดี!" คุณชายน้อย จูงม้าเลียเฟิงเข้ามาใกล้ๆ

เด็กชายในชุดชาวบ้านถูกอีกฝ่ายดันตัวขึ้นหลังม้าอย่างงุนงง ก่อนกล่าวว่าอย่างหวาดกลัว "แต่ข้า...ขี่ม้าไม่เป็น..."

"ไม่ต้องกลัว จับบังเหียนไว้ให้แน่น!" คุณชายน้อยนำเชือกบังเหียน มาให้เขากำไว้ในมือ "เลียเฟิงเข้าใจธรรมชาติของคน มันไม่สลัดเจ้า ตกลงมารอก แค่หลับตาไว้แล้วจับบังเหียนให้แน่นก็พอ" เมื่อพูดจบ คุณชายน้อยก็ตบกันม้าที่หนึ่ง ม้าเลียเฟิงพลันส่งเสียงร้องยาวๆ แล้ว พาเสี่ยววี่เออร์ที่กำลังกรีดร้องพุ่งตัวออกไป

คุณชายน้อยปิดมือน้อยอย่างพิงพอใจ ก่อนจะเดินเข้าไป ในหอสุราเล็กๆ ริมทางแห่งหนึ่งแล้วเอ่ยเสียงดัง "พี่ฮว่าวี่ เอาสุราดี สักจอกมาปลอบใจข้าจากความตื่นตกใจเมื่อครู่ที!"

"เป็นแค่เด็กเก๋าขบ ไม่รู้จักทำตามแบบอย่างที่ดี จะดื่มสุรา เลียนแบบผู้ใหญ่ไปเพื่ออันใด" แม่นางผู้รูปโฉมงามเพริศพรั่ง สวม อภรณ์สีชาวดลจดทั่วตัวเดินออกมาหลังจากได้ยินเสียง แล้วใช้มือ เขกลงบนศีรษะของคุณชายน้อย

คุณชายน้อยแ้มยิ้ม "เข้าวันนี้ข้าแอบดื่มในห้องของท่านปู่ไปจอกหนึ่ง มันเป็นสุรากล้วยหวานขิงที่จักรพรรดิพระราชทานมาจากเมืองเทียนฉี ตอนนี้ รสชาติยังติดในปากอยู่เลย ข้าต้องใช้โอกาสที่รสชาติยังไม่จางหาย รีบดื่มเพิ่มอีกสองสามจอก ไม่เช่นนั้นคงสิ้นเปลืองแยะ"

"แม้เจ้าจะพูดจาดีมีหลักการ แต่วันนี้ไม่ได้ วันนี้ถ้าแกมีแขกสำคัญ กำลังหารื้อเรื่องใหญ่บางอย่างอยู่ข้างใน ตลอดทั้งวันไม่ต้องรับใคร" ฮว่าวี่ยกไหล่

คุณชายน้อยย่นคิ้ว "แขกสำคัญ?"

"อาจารย์ข้าเอง" เสียงซึ่งแฝงความอ่อนวัยหลายส่วนดังขึ้นจากอีกด้านหนึ่ง

คุณชายน้อยหันหน้าไป จึงเห็นเด็กรับใช้ตัวน้อยคนหนึ่งนั่งอยู่ตรงมุมหนึ่งบริเวณประตูใหญ่ บนหลังอีกฝ่ายสะพายกล่องใส่ตำราที่ดูไม่เล็กใบหนึ่งและกำลังเปิดอ่านตำราในมืออย่างจริงจัง คุณชายน้อยพลันเอ่ยอย่างสงสัย "อาจารย์เจ้าคือใคร"

เด็กรับใช้ตัวน้อยปิดตำราแล้วกระโดดลงจากเก้าอี้ ขณะเดินเข้ามาที่ละก้าว ปากก็ท่องคำไปด้วย "ตัวข้าคือเซียนจู้ตี่ ที่วายุลงมายังโลกมนุษย์มือถือไม้เท้าหยกขาว เมามายขึ้นหอดสูง"

คุณชายน้อยสีหน้าฉงน "เจ้าท่องอันใดนะ"

"พูดไปเจ้าก็ไม่เข้าใจ" เด็กรับใช้ตัวน้อยทำเป็นสายหน้าอย่างปราศรัยผู้เฒ่า แล้วล้วงขวดหยกใบหนึ่งออกมาจากอกเสื้อมอบให้คุณชายน้อย "อาจารย์ข้ามาเยี่ยมพบกะทันหัน ผนวกวนอารมณ์สุนทรีย์ของเจ้า กุ้ยฮวาของที่เจ้ากล่าวเมื่อครู อาจารย์ข้าก็มอบให้ข้ามาขวดหนึ่งเช่นกัน แต่ข้าตัดใจดื่มไม่ได้ ดังนั้นมอบให้เจ้าก็แล้วกัน"

คุณชายน้อยคิดในใจ *เด็กรับใช้ตัวน้อยผู้นี้แม้จะพูดจาพิลึก แต่กลับนิสัยใจคอกว้างขวาง* เขาจึงเอ่ยถาม "เจ้าก็รักการดื่มสุรารึด้วยหรือ"

"มือใหม่รู้ว่าสุรามีรสขมจอก ปลายนิ้วจรดจอกแล้วมันต้อสนี่สุราก็ของดี" เด็กรับใช้ตัวน้อยกล่าวพลางโยกไหวศีรษะ

คุณชายน้อยยิ้มกล่าว "ดูท่าเจ้าจะชอบเรียนหนังสือมากกว่า"

เด็กรับใช้ตัวน้อยพลันแสดงสีหน้าจริงจัง กล่าวชัดเขา "ข้าเพียงรักการเรียนหนังสือเท่านั้น"

"น่าสนใจ เด็กรับใช้ตัวน้อยเจ้าชื่ออันใด" คุณชายน้อยเกิดความประทับใจต่อเด็กรับใช้ตัวน้อยตรงหน้าอย่างไม่มีเหตุผล แม้ว่าพวกเขา

14 เพลงยุทธ์ก้องหล้า เขียนสุราไร้เทียมทาน 1

จะแตกต่างกันมาก เพราะสิ่งที่เขาเกลียดที่สุดคือการนั่งเรียนหนังสือ
ว่าเขากลับชอบคำพูดสองพยางค์ที่เด็กรับใช้ตัวน้อยยกกล่าวว่า 'เพียงรัก'

"ข้าชื่อเชี่ยเซวียน" เด็กรับใช้ตัวน้อยปล้นประสานมือน้อมคำนับ
"การประกาศชื่อแซ่คือการอันใหญ่หลวง เรียนถามว่า..."

"คุณชายน้อย รองแม่ทัพเงินมาแล้ว!" แม่นางฮว่าอวีปล้นร้องบอก
คุณชายน้อยหันไปมอง เห็นหัวม้าของรองแม่ทัพเงินปรากฏที่
ปลายถนน เขาจึงตบท้ายของเด็กรับใช้ตัวน้อย "หากพุ่มนี้ยังไม่ไป
มาหาข้าที่จวนเจิ้นซีโหว่!" พุดจบเขาก็กระโดดสุดตัว ปีนขึ้นหลังคาน้ำ
ฝั่ตรงข้าม แม้ว่าเขาจะละเลยการฝึกวรยุทธ์ ทว่าวิชาตัวเบาอันใด
ทำนองนี้ยังนับว่ามีฝีมืออยู่หลายส่วน

คุณชายน้อยวิ่งไปบนหลังคาน้ำเรือน รองแม่ทัพเงินก็ขี่ม้าไล่ตาม
ทั่วเมือง

ชาวบ้านทั้งเมืองถึงเวลาที่ควรกินข้าวก็กิน ควรทำงานก็ทำงาน เพราะ
ดูเหมือนจะคุ้นเคยกับอันธพาลน้อยแห่งเมืองกานตงผู้นี้ที่มักก่อเรื่อง
จนไก่เตลิดสุนัขกระเจิง* เป็นประจำ ทว่าที่มุมหนึ่งของถนนสายยาว
เกี่ยวสี่ดำหลังหนึ่งได้หยุดลงอย่างกะทันหัน ผู้ที่อยู่ข้างในเลิกม่านขึ้น
อย่างเบามือและมองไปยังคุณชายน้อยที่วิ่งอยู่บนหลังคา ก่อนกล่าวว่า
เสียงเบา "เด็กน้อยคนนี้..."

คุณชายน้อยเลี้ยวสองสามรอบ จนในที่สุดก็อ้อมหลบรองแม่ทัพเงิน
มาได้ แต่ก็ทำเอาเขาหอบหายใจอย่างเหน็ดเหนื่อย ศีรษะเต็มไปด้วยเหงื่อ
ทันใดนั้นเขาเหลือบไปเห็นลานบ้านแห่งหนึ่งในละแวกใกล้เคียง ดอกก๊วย
ภายในลานนั้นบานสะพรั่งเป็นพิเศษ เขารู้สึกสนใจจึงกระโดดสุดตัวด้วย
เร็วแรงเหวี่ยงสุดท้ายเพื่อเข้าไปในลานบ้านหลังนั้น แต่ทันทีที่เหยียบ
ลงบนขอบกำแพงก็รู้สึกเหมือนกระแทกเข้ากับกำแพงล่องหน

* ไก่เตลิดสุนัขกระเจิง เป็นคำอุปมา หมายถึงเหตุการณ์วุ่นวายไปทั่ว

โครม! หน้าผากของเขาถูกกระแทกอย่างจังจนมีน้ำไปทั้งศีรษะ
ร่วงร่วงตกจากกำแพงลงไปบนลาน

เมื่อตื่นขึ้นดวงตะวันก็ใกล้จะลับขอบฟ้าแล้ว

ยามอาทิตย์อัสดง แสงแดดสีเหลืองอบอุ่นส่องลานบ้านเป็น
สีเหลืองอร่าม ใต้ต้นดอกกุยขนาดมहीมาอย่างสุดจะเปรียบมิได้ะไม้
ตัวเล็กวางอยู่หนึ่งตัว ชายชราชุดขาวเครียวาว อากับภริยาสง่าราว
เทพเซียนกำลังนั่งอยู่บนพื้นตรงนั้น มือหนึ่งถือจอกสุรา อีกมือหนึ่งใช้นิ้ว
พื้นดอกกุยที่ร่วงหล่นลงมา เขามองคุณชายน้อยที่เพิ่งตื่น แล้วเอ่ยด้วย
รอยยิ้ม "ตื่นแล้วหรือ"

"ข้า...ตายแล้ว?" คุณชายน้อยกล่าวอย่างฉงน "ท่านเป็นเทพเซียนหรือ
ที่นี่คือ..."

"ที่นี่คือเมืองกานตง บ้านของเจ้า เจ้ากลับไปนานควรกลับจวน
ได้แล้ว ไม่เช่นนั้นบิดามารดาคงเป็นห่วง" ชายชราชี้ไปยังประตูเล็กตรง
มุมลานบ้าน "ผลักประตูนั้นออกไป เจ้าก็จะจำทางได้เอง"

"อ้อๆ" คุณชายน้อยลุกขึ้นยืน แต่ยังคงรู้สึกเวียนศีรษะอยู่

ชายชรายิ้มพลางกล่าว "คนทั่วไปเข้ามาที่ของข้าไม่ได้ แสดงว่า
เจ้ามีวาสนากับข้าอยู่บ้าง ก่อนเจ้าจะไป ข้ามีคำขอหนึ่ง เจ้ายินดีกราบข้า
เป็นอาจารย์หรือไม่"

คุณชายน้อยไม่เข้าใจ "กราบท่านเป็นอาจารย์? ท่านจะสอนอันใดข้า"

ชายชรายื่นดอกกุยที่ผ่านการพินแล้วดอกหนึ่งออกมา จากนั้น
ชั่งดอกกุยด้วยมือ ทันใดนั้นดอกกุยก็กลายเป็นผงในพริบตา และเมื่อ
เขาตีผงเหล่านั้นขึ้นด้านบนดอกกุยทั้งต้นก็ร่วงพรั่งลงมา

"วรยุทธ์?" คุณชายน้อยกล่าวอย่างฉงน

ชายชราไม่ตอบ เพียงยิ้มจางๆ

16 เพลงสุรทก้องหล้า เขียนสุราไร้เทียมทาน 1

คุณชายน้อยหมุนกายแล้วยักษ์ไหล "ไม่น่าสนใจ"

ใบหน้าของชายชรายังคงมีรอยยิ้มจางๆ อยู่ "เช่นนั้นวาสนาของเราคงมาถึงเพียงเท่านี้"

แต่ขณะคุณชายน้อยกำลังเดินไปยังประตู เขาก็พลันสะดุดกลิ้งเข้าจุ่มก ท่วมกลางกลิ้งหอมของดอกกุ้ยทั่วทั้งลาน เขากลับได้กลิ่นอีกชนิดหนึ่งที่แตกต่างกัน

"ดอกท้อ!" คุณชายน้อยหันหน้ากลับไปอย่างตกตะลึงและมองไปยังสุราจอกหนึ่งบนโต๊ะไม้ตัวเล็ก ก่อนจะวิ่งกลับเข้ามาหาอย่างรวดเร็ว ชายชรารู้ทันความคิดจึงรินให้หนึ่งจอกทันที คุณชายน้อยรับจอกสุรา มาดื่มรวดเดียวจนหมด ก่อนจะหลับตาลงอย่างซ้าๆ

ยามนี้เป็นฤดูสารททอง* ดอกกุ้ยบานสะพรั่งทั่วทั้งเมือง ทว่าในฉบับพลันนั้นเขารวกับได้ย่นไปยังเดือนสี่ ลมวสันต์พัดเอื่อย ดอกท้อเต็มต้นผลิบานเปล่งประกาย!

เขาลืมตาขึ้นอีกครั้ง แวดตาเต็มไปด้วยความปลื้มปิติ "สุรานี้ซื้อมาจากที่ใด"

ชายชราหยิบจอกสุราขึ้นมาแล้วเอียงเท สุราเต็มจอกที่หกกลงมา กลายเป็นดอกท้อดอกหนึ่งในพริบตาและร่วงลงบนมือของเขา ชายชราหมุนดอกท้อดอกนั้นพลางกล่าวเบาๆ "ซ้าหมักเอง"

คุณชายน้อยรีบคุกเข่าลงพื้น "ซ้าขอกราบท่านเขียนเชิง** เป็นอาจารย์! เขียนเชิงโปรดสอนซ้าหมักสุราด้วย!"

ชายชราแยมยิ้มแล้วโยนดอกท้อในมือขึ้น ต้นไม้ใหญ่ที่ดอกร่วงหมดแล้วกลับมีดอกผลิบานใหม่ราวกับได้พบพานวสันตฤดูอีกครั้ง ทว่าการผลิบานครั้งนี้กลับเป็นดอกท้อเต็มต้น! กลิ่นหอมอบอวลทั่วทั้งลาน

* ฤดูสารททอง หมายถึงฤดูใบไม้ร่วง เนื่องจากทองคือธาตุประจำทิศตะวันตกและฤดูใบไม้ร่วง คนจีนโบราณจึงเรียกรวมกันว่าสารททอง

** เขียนเชิง เป็นคำที่ใช้เรียกผู้ที่มีความรู้มากกว่าหรืออาวุโสกว่าตนเองในเชิงยกย่อง

ทิวทัศน์วิจิตรตระการตา เขายื่นมือไปประคองคุณชายน้อยขึ้นจากพื้น
พลางกล่าวเสียงเบา

"ได้"

บทที่ 1 ร้านสุราตงกย

เมืองไฉซิงอยู่ภายใต้การปกครองของรุ่นโจว เป็นเมืองที่ร่ำรวย และมีประชากรมากที่สุดในเขตซีหนาน (ตะวันตกเฉียงใต้) ที่นี่มีพ่อค้า ผู้ร่ำรวยและปัญญาชนผู้ส่ง่างมาจากทุกสารทิศมารวมกันอย่างคับคั่ง รวากับหมู่เมฆ ดังนั้นผู้ร่ำรวยที่เดินทางมายังเขตซีหนาน ขอเพียงมี เวลาว่างก็จะแวะเวียนมาเยือนที่เมืองแห่งนี้ ผู้คนเล่าลือกันว่าเมืองทั้งเก้า ในซิงโจวครอบครองความมั่งคั่งในใต้หล้าได้เพียงแปดส่วนเท่านั้น อีกหนึ่ง ส่วนมอบให้เมืองเทียนฉีซึ่งเป็นเมืองหลวง ที่เหลืออีกหนึ่งส่วนครึ่งหนึ่ง มอบให้เมืองอื่นๆ ส่วนอีกครึ่งหนึ่งมอบให้เมืองไฉซิง ไม่ก็ตกเป็นของ สกุกู้แห่งร้านจินเจียน (เงินทอง)

ดังนั้นเขาจึงเลือกเปิดร้านสุราในที่แห่งนี้

ถนนสายนี้เรียกว่าถนนหลงโส่ว (หัวมังกร) ซึ่งเจริญรุ่งเรืองยิ่ง ทั้งยังอยู่ใกล้จวนสกุกู้มาก

ร้านสุราที่เขาเปิดไม่เพียงต้องเจริญรุ่งเรือง แต่ผู้ที่สัญจรผ่านมา ล้วนต้องเป็นผู้มีเงินจึงจะซื้อสุราของเขาได้

เนื่องจากสุราของเขาแพงมาก หนึ่งจอกยี่สิบตำลึง

นับตั้งแต่วันที่ได้พบอาจารย์ เขาร่ำเรียนวิชาหมักสุรามามากแล้วแปดปี ตอนนี้รอดเดินทางหลายร้อยหลี่* จากเมืองกานตงมายังเมืองไฉซิง เขาย่อมมั่นใจในสุราที่ตนเองหมักเป็นอย่างมาก

ทว่าวันนี้คือวันที่เขาเปิดกิจการครบสิบสามวัน แต่ยังคงไม่มีใครเข้ามาในร้าน วันแรกมีคนมาถามราคาสุราของเขาแล้วบ่นว่าแพง ก่อนจากไป วันที่สองมีบัณฑิตชุดขาวได้ดื่มไปหนึ่งจอกและกล่าวชมไม่ขาดปาก บอกว่าพรุ่งนี้จะมาอีก วันที่สามบัณฑิตชุดขาวผู้นั้นไม่ได้มา ลูกค้าคนอื่นๆ ก็ไม่ปรากฏ แม้แต่จะถามราคาก็ไม่มี ยิ่งไปกว่านั้น ถนนยาวตลอดทั้งสายยังว่างเปล่าไร้ผู้คน แต่ที่น่าแปลกคือคนขายเนื้อที่อยู่ฝั่งตรงข้าม หญิงชราที่เย็บปักกรองเท้าที่อยู่ข้างเคียงไป ชายขายน้ำมันที่ไม่เคยพูดจามาก่อน ซีซื่อ** น้อยที่อยู่ไม่ไกล ทุกวันพวกเขายังคงหันเนื้อเย็บปักถวดยลาย เหน้ามัน ทำซาลาเปาเหมือนเช่นเคยทั้งที่ไม่มีลูกค้าเช่นกัน แต่ดูเหมือนมันจะไม่ส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ของพวกเขาเลย

เขานั่งตากแดดอยู่บนขั้นบันไดหน้าประตูร้านพลางใช้ฟันกะเทาะเมล็ดแดงพลางบ่นพึมพำคนเดียวอย่างหงุดหงิดใจ "จะดีจะเลวเมื่อก่อนข้าก็เป็นอันธพาลน้อยแห่งเมืองกานตง ไยต้องมาทนทุกข์ในที่อับโชคแห่งนี้ด้วย" ในที่สุดเขาก็ทนไม่ไหว จึงโยนเมล็ดแดงทิ้งแล้วเดินไปยังร้านขายเนื้อฝั่งตรงข้าม และมองดูคนขายเนื้อที่ยังคงยกปังตอมหิวมาลับขึ้นลงโดยที่สีหน้ามิได้แปรเปลี่ยน "พี่ใหญ่ อยากรวะมาดื่มสักจอกหรือไม่"

คนขายเนื้อมองเขาอย่างเย็นชาราวกับมองคนโง่เขลา

"หากข้าไม่คิดเงินท่านแล้ว ถือเสียว่าเป็นการคบหาสหาย" เขาใช้

* หลี่ (ลี้) เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน 1 หลี่เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

** ซีซื่อ หรือไซซี เป็นหนึ่งในสี่ยอดหญิงงามในประวัติศาสตร์จีน เจ้าของสมญา 'มัจฉาฉาวารี' ภายหลังเป็นคำที่ใช้เรียกหญิงทั้งดงาม

ลูกไม้เนื้อดีที่เมืองกานตงมาแล้วหลายครั้งโดยไม่เคยพลาด เขามั่นใจว่าเมื่ออีกฝ่ายตีหม้อจอกแรกโดยไม่เสียเงินก็จะอยากตีหม้อจอกที่สองไปจนถึงจอกที่สองร้อย! ถึงเวลานั้นตนก็หาเงินก้อนโตได้แล้ว

คนขายเนื้อตอบด้วยเสียงสับกระดูกที่คมชัด

เขาจำต้องหนีไปที่หน้าร้านของชายขายน้ำมัน ชายขายน้ำมันผู้นั้นยิ้มตาหิ่ แม้ว่าถ้อยคำที่พูดจาจะไม่มีมารยาทก็ตาม "ไปให้พ้น อย่ามาบังข้าดูซีที่น้อย"

"ท่านเคยได้ยินประโยคหนึ่งหรือไม่ สุราปลุกใจคนให้ฮึกเหิม ท่านมองนานเพียงใดก็ได้แต่มอง ตีหม้อสุราของข้าสิ ท่านจะได้กล้าทำ" ถั่วแก่น้อยของร้านสุราค่อยๆ โน้มน้าว

"ไสหัวไป" ชายขายน้ำมันยังคงยิ้มตาหิ่

"เข้าใจแล้ว" ถั่วแก่น้อยรีบจากมาพลาบปรึกษาในใจ หากอยู่ที่เมืองกานตง ข้าคงเอาคบเพลิงมาเผาร้านน้ำมันเจ้าแล้ว! ขณะเดินกลับไปยังร้านสุราอย่างจนใจ ทันใดนั้นเสียงกบมั้ก็ดังแทรกเข้ามา ชัดอารมณ์ความคิด เขาหันหน้าไปทางต้นเสียงและเห็นรถม้าคันหนึ่งแล่นมา ข้างหลังรถม้านั้นยังมีองครักษ์สวมเกราะอ่อนขี่ม้าตามมาอีกแปดคน เมื่อไม่กี่วันก่อนเพิ่งมีฝนตก ทำให้พื้นยังมีน้ำขังเป็นแอ่งรถม้าแล่นผ่านไปด้วยความเร็ว เมื่อย่ำลงบนแอ่งน้ำบนพื้นน้ำจึงสาดกระเซ็นขึ้นมา ถั่วแก่น้อยรีบถอยหลังไปสองสามก้าวด้วยกลัวว่าโคลนที่กระเด็นจะเปื้อนเสื้อของเขา

"หยุด" สารถิติตั้งบังเหียนจุดตรงประตูร้านสุรา เขามองไปยังป้ายร้านพลาบอ่านเสียงเบา "ตงกวย?"

ถั่วแก่น้อยยิ้มและรีบเดินเข้าไป "ดูเหมือนพวกท่านจะกลับมาจากแดนไกล ตงกวย (หวนคิ่นบุรพา) ชื่อนี้เป็นชื่อที่ดี เหมาะกับพวกท่านมาก เข้ามาตีหม้อจอกดีหรือไม่"

สารตียังคงขมวดคิ้วมองป้ายร้านไม่วางตาคล้ายไม่ได้ยินที่เขาพูด หรือไม่ก็คงไม่อยากจะสนใจคำพูดของเขา สุดท้ายสารตีก็หันหน้ากลับมา เลิกมานรดน้ำขึ้นและกระซิบบางอย่างกับคนข้างใน คนที่อยู่ข้างในนั้น นิ่งเงียบครู่หนึ่งแล้วตอบหนึ่งประโยค สารตีจึงรีบลงจากรถแล้วก้าวร่ม

จากนั้นรองเท้าคู่หนึ่งก็ย่างออกจากรถม้า รองเท้าคู่นั้นสะอาดเอี่ยม ไร้ฝุ่นและปฏิกายกระเรียนสีขาวตัวหนึ่งด้วยด้ายเงิน

เจ้าแก่น้อยยอมมีสายตาเจ็บแสบแหลม เขาพลันแยมยิ้ม "ยินดี ต้อนรับแขกผู้มีเกียรติ"

บุรุษผู้สวมชุดอาภรณ์หรูหราปรากฏขึ้นตรงหน้าเขา บุรุษผู้นี้ อายุประมาณสามสิบปีเศษ ร่างสูงใหญ่ ไบหน้าเมตตาอ่อนโยน หากแต่คิ้วข้างซ้ายกลับเป็นสีขาว เขาหันมามองเจ้าแก่น้อยของร้านสุรา และตะลึงงันไปเล็กน้อย ก่อนจะกระจ่างแจ้งในใจแล้วยิ้มพลางถามว่า "เสี่ยวเอ้อร์*?"

เจ้าแก่น้อยสีหน้าเย็นชาโดยพลัน

แน่นอนว่านี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาได้ยินประโยคนี้

"ข้าคือเจ้าแก่น" น้ำเสียงของเขาไม่ได้สุภาพอ่อนน้อมเหมือนเดิมอีก เขาพยายามแสดงท่าที่ต้อนรับลูกค้าอย่างมีไมตรีจิตมาโดยตลอด ทว่า ภัณฑาลน้อยแห่งเมืองกานตงก็ยังคงเป็นภัณฑาลน้อยอยู่ดี

บุรุษคิ้วขาวมองเจ้าแก่น้อยที่ดูอายุไม่เกินสิบหกสิบเจ็ดปีตรงหน้า พลางพยักหน้า "เจ้าแก่ดูอายุยังไม่มาก กลับทำกิจการใหญ่โตยิ่ง"

"กิจการใหญ่โตหรือไม่ ไม่ได้ดูที่ประตู่ร้านสุราใหญ่หรือไม่ แต่ดูที่ สุราดีหรือไม่!" เจ้าแก่น้อยผู้สวมอาภรณ์สีครามตลอดทั้งตัว ไบหน้า หล่อเหลา หากมองเพียงไบหน้าอย่างเดียวอาจดูคล้ายเด็กหนุ่มที่จ้างครุ มาสอนในบ้าน มานะรำเรียนบทกวีเตรียมที่จะสอบชิงลาภยศ ทว่า

* เสี่ยวเอ้อร์ หมายถึงเด็กรับใช้

ลักษณะท่าทางทุกการกระทำ รวมถึงสายตาที่แฝงความหยิ่งทะนง เล็กน้อยกลับมีท่าทีของผู้ทำการค้าใหญ่จริงๆ "ดื่มหนึ่งจอก หากรสชาติไม่ดี...ก็กลับบ้านไปเปลี่ยนลิ้นซะ"

"บังอาจ!" สารถึกล่าวอย่างโกรธเกรี้ยว

บุรุษคิ้วขาวโบกมือปรามสารถึและหมุนกายหันไปกล่าวกับเหล่าองครักษ์ของตน "อย่างไรก็ตามถึงที่นี่แล้ว ทุกคนเข้าไปดื่มกันสักจอกเถอะ"

มีเพียงสารถึที่ไม่ได้เคลื่อนไหว ส่วนองครักษ์ทั้งแปดล้วนลงจากม้าเดินเข้ามา พวกเขาดูเหมือนจะเร่งเดินทางมาจากแดนไกลจริงๆ บนเกราะอ่อนจึงเฉอะแฉะไปด้วยดินโคลน เมื่ออย่างเท้าเข้ามาในร้านสุราโคลนบนรองเท้าก็ทิ้งรอยไว้บนพื้น เจ้าแก่น้อยพลันขมวดคิ้ว บุรุษคิ้วขาวสังเกตเห็นรายละเอียดเล็กน้อยนี้จึงแยมยิ้ม "ให้ค่าสุราเพิ่มอีกเท่าตัว" ก่อนจะหันไปมองรายการอาหารบนผนัง

แต่จะบอกว่าเป็นรายการอาหารคงไม่เหมาะสม เพราะมีแต่สุราไม่มีอาหาร

ซังลั่ว ซินเฟิง จูอวี ซงเหลา ฉางอัน ฉูชู่ หยวนเจิ้ง กุ้ยฮวา ตู๋คัง ซงฮวา เซิงเหวิน ปัวเหร่อ* สุราทั้งหมดสิบสองจอก หนึ่งจอกยี่สิบตำลึง องครักษ์คนหนึ่งแค้นหัวเราะแล้วยื่นมือไปเคาะโต๊ะเบาๆ "เจ้ารู้หรือไม่ว่าเยวี่ยลั่วไปของร้านสุราหลันอวีเซวียนซึ่งเป็นร้านสุราที่ดีที่สุดในเมืองซังลั่วชายเท่าไร"

"หนึ่งจอกสิบแปดตำลึง" เจ้าแก่น้อยกล่าวด้วยสีหน้าหยิ่งทะนง น้ำเสียงเป็นไปตามท่าที "สุราของข้ารรสชาติดีกว่าของเขาเล็กน้อยจึง

* สุราทั้ง 12 นี้คือสุราชั้นชื่อของจีน เป็นสุราที่หมักจากดอกไม้ได้แก่ กุ้ยฮวา ซงฮวา ซงเหลา และจูอวี สุราที่ตั้งชื่อจากเมืองหรืออำเภอที่ผลิต ได้แก่ ฉางอันและซินเฟิง สุราที่ตั้งชื่อมาจากภาษาสันสกฤต ได้แก่ เซิงเหวิน (สาวก) และปัวเหร่อ (ปัญญา) สุราที่ตั้งชื่ออย่างมีความหมาย ได้แก่ ซังลั่ว (โบเหมือนร่วงโรย) และหยวนเจิ้ง (เที่ยงธรรม) ส่วนฉูชู่ คือสุราที่ดื่มในวันขึ้นของเดือนแรกของปีเพื่อหลีกเลี่ยงโรคระบาด และตู๋คัง คือสุราที่ตั้งชื่อตามบิดาสุราของจีน ซึ่งตู๋คังคือผู้ค้นพบการหมักสุราเป็นคนแรก

ชายี่สิบตำลึง"

องครักษ์ต่างเจียบกริบ คาคัดไม่ถึงว่าเจ้าแก่ตรงหน้าจะคุยโวโอ้อวดถึงเพียงนี้ ขณะเตรียมจะตำลึงสองสามประโยคบุรุษคิ้วขาวกลับยื่นมือขวางไว้ เขายังคงแสดงสีหน้าอ่อนโยนและพยกหน้า "เช่นนั้นข้าสั่งอย่างละหนึ่งจอก" พูดจบแล้วก็ควักตัวเงินใบหนึ่งออกจากอกเสื้อวางลงบนโต๊ะ ข้อความบนนั้นเขียนไว้ชัดเจนว่าห้าร้อยตำลึง

"รอสักครู่" เจ้าแก่น้อยไม่ได้รับตัวเงินใบนั้นมา เพียงหมุนกายเดินไปยังครัวหลังร้าน

องครักษ์ที่พูดเมื่อครู่กล่าวเบาๆ กับบุรุษคิ้วขาว "เชื่อได้เลยว่าร้านสุรานี้มีแค่เจ้าแกคนเดียว ครีวหลังร้าน เสี่ยวเออร์ ลูกค้าล้วนไม่มี"

"ไม่ ยังมีลูกค้าอีกคน" บุรุษคิ้วขาวชายตาเล็กน้อย มองไปยังมุมสุดของร้าน

ตรงนั้นมีคนผู้หนึ่งกำลังนอนคร่ำหน้าอยู่ เวลานี้ยังเป็นยามเช้าตรู่ แต่คนผู้นั้นราวกับยังเมาไม่สร่าง เขาสวมชุดสีเขียวตลอดทั้งตัว แม้จะเป็นเสื้อสีขาวที่ดูไม่ค่อยสะอาดเท่าไรก็ตาม ข้างโต๊ะยังมีทวนยาวสีเงินเล่มหนึ่งพิงอยู่

องครักษ์ขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วหันกลับมาองบุรุษคิ้วขาว

บุรุษคิ้วขาวเคาะโต๊ะเบาๆ พลังกล่าว "เป็นหน้าใหม่ประเภทใดกันถึงมาเปิดร้านบนถนนหลงโศวได้"

ไม่ทันไรเจ้าแก่น้อยก็เดินกลับมาจากหลังร้าน และวางจอกสุราลงบนโต๊ะยาวอย่างต่อเนื่องจนครบสิบสองจอก บนจอกสุราแต่ละใบล้วนสลักชื่อสุราอย่างงดงามประณีต

บุรุษคิ้วขาวตบตังที่ข้างตัว "เจ้าแก่ พวกข้าดื่มเพียงหนึ่งคนหนึ่งจอก ยังเหลืออีกจอกหนึ่ง หากไม่รังเกียจมานั่งดื่มร่วมกันดีหรือไม่"

เจ้าแก่น้อยลึงเลเล็กน้อยอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะนั่งลง "เช่นนั้นก็

"ไม่ปฏิเสธแล้ว"

บุรุษคิ้วขาวฉลุสุราข้างอันไปตรงหน้าเก้าเก้า้น้อย ทว่าเก้าเก้า้น้อย กลับเผยสีหน้าเสียดาย "สุราข้างอันรสชาติติดปากยาวนาน เหมาะจะดื่มในวันที่อากาศมีดครึ้มหนาวเย็นเป็นที่สุด หากวันนี้ลูกค้าไม่ดื่มคงน่าเสียดาย"

บุรุษคิ้วขาวแยมยืมและเก็บสุราข้างอันกลับไป แล้วผลึกสุราหยวนเจิ้ง มาให้แทน ทว่าเก้าเก้า้น้อยคงทำหน้าเสียดายเช่นเคย "สุราหยวนเจิ้งใสกระจ่างหอมหวาน เหมาะสำหรับผู้เดินทางไกล พวกท่านเร่งรีบมาตลอดทาง ดื่มสักจอกเป็นดี"

บุรุษคิ้วขาวสายหน้า รอยยิ้มเปลี่ยนเป็นจริงใจขึ้นมาหลายส่วน "เก้าเก้า้น้อยเป็นผู้รักการดื่มสุราจริงๆ สุราพวกนี้คงไม่ใช่เก้าเก้า้น้อยเป็นคนหมักเองหรอกนะ"

เก้าเก้า้น้อยมองสุราทั้งสิบสองจอก แต่ละจอกเขาล้วนชื่นชอบอย่างยิ่ง สุดทำยั้งรับสุราหยวนเจิ้งมา "เรื่องนั้นแน่นอน ตอนข้าอายุเจ็ดขวบได้ดื่มสุราเป็นครั้งแรก นับแต่นั้นมาก็ลุ่มหลงในทางสายนี้ อายุเก้าขวบเริ่มกราบอาจารย์สอนหมักสุราแปดคน ตอนนั้นหมักสุรามาแล้วแปดปี สุราของข้าแม้ไม่นับว่าเป็นของชั้นเลิศ แต่ก็ดีพอจะกล่าวหาเหนือกว่าสุราทั่วไปสุดคณานับ"

บุรุษคิ้วขาวพยักหน้า ถึงแม้เก้าเก้า้น้อยตรงหน้าผู้นี้ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนเก้าเก้า้น้อยร้านสุรา แต่พอคุยเรื่องสุราดวงตาก็ปรากฏไฟลุกโชนชัดเจน ดูเหมือนจะเป็นผู้รักการดื่มสุราจริงๆ บุรุษคิ้วขาวยกสุราข้างอันขึ้นดื่มด้วยสีหน้าพิจารณา

เพียงคำเดียวเท่านั้น

ความหนาวอย่างสุดซั่มละลายหายไปในพริบตา กระแสไออุ่นโถมทะลักขึ้นจากภายในท้อง แผ่ซ่านไปทั่วร่าง เขาหลับตาลง รู้สึกว่า

ลมหายใจทั้งหมดมันคงในพริบตา เขาเร่งเดินทางมาหลายร้อยหลี่เพื่อ
ฆ่าคน ตลอดทางไม่ว่าจะพยายามสงบอารมณ์ลงอย่างไร ใจที่เป็นดั่ง
สายธนูก็ยิ่งน้าวตึง ทว่าเวลานี้ในที่สุดก็ราวกับมีคนดีดมันเบาๆ ขณะ
ที่สายธนูดีดผิ๊งก็ค่อยๆ หย่อนลงมาที่ละน้อย

เขาลืมตาขึ้น พลุลมหายใจยาวทีหนึ่ง แล้วพยักหน้ากล่าว "สุราดี
ควรค่าแก่คำชม"

เมื่อสิ้นประโยคนี้ เหล่าองค์กร์ต่างๆก็ยกสุรากระดกดื่ม เมื่อวาง
จอกลงก็กล่าวชมกันเกรียวกราว แม้แต่องค์กร์ที่เยาะเย้ยแถ่กันน้อย
เมื่อครู่นี้ก็ยิ่งเผยสีหน้าชื่นชม

เถ้าแก่น้อยยกกล่าวกับบุรุษคิ้วขาวด้วยดวงตาเปล่งประกาย "ดูท่า
ท่านแขกผู้มีเกียรติจะรู้จักสุรา"

"ในบรรดาสุราที่ข้าดื่มมาทั้งชีวิต จอกนี้จัดอยู่ในอันดับที่ห้า"
บุรุษคิ้วขาวกล่าวอย่างซื่อตรง

เถ้าแก่น้อยฟังคำนี้จับใจไม่ได้แสดงสีหน้าดีใจ แต่ก็ไม่ได้แสดง
ความไม่พอใจ เพียงซักถามว่า "เช่นนั้นสำหรับท่านสุราใดคืออันดับหนึ่ง"

"เมืองเทียนฉี ร้านเตียวโหลวเสี่ยวจู้ ชิวลูไป" บุรุษคิ้วขาวกล่าว
อย่างเนิบช้า

เถ้าแก่น้อยตะลึงงันและแดงตัวขึ้นกล่าวอย่างตื่นตะลึง "นี่แล้วว่า
ต้องเป็นแขกผู้มีเกียรติ คาดไม่ถึงว่าท่านจะมาจากเมืองเทียนฉี ทั้งยังเคย
ดื่มชิวลูไปด้วย? รีบบอกข้าเร็วว่าชิวลูไปเป็นอย่างไร!"

"หลายปีมานี้ข้าไปเยือนมาหลายที่ เมืองเทียนฉีไปมาแล้วสามครั้ง
ที่นั่นคือเมืองที่รวมความเจริญรุ่งเรืองของทั้งโลกเหล่าเขาไว้ แต่ที่ทำให้
ข้าจดจำได้ดีที่สุดก็ยังคงเป็นชิวลูไป จอกนั้น สุราดีดื่มได้หนึ่งรส ทว่า
ชิวลูไปของร้านเตียวโหลวเสี่ยวจู้กลับดื่มได้สามรส หากเถ้าแก่น้อยมีโอกาส
ควรลองแวะไปชิมดู รสชาติของสุรานี้เหนือบรรยาย มีแต่ต้องลิ้มลอง

เท่านั้น" บุษขี้ข้าวกล่าว

เจ้าแก่น้อยทอดถอนใจ "คนในบ้านข้าไม่ให้ข้าไปที่เมืองเทียนฉี่
ข้าไปที่ใดก็ได้ทั้งนั้น แต่ไปเมืองเทียนฉี่ไม่ได้"

"เจ้าแกเป็นชาวเมืองซังลั่วหรือ" บุษขี้ข้าวเอ่ยถาม

"มิใช่ พอดีที่บ้านข้ามีร้านสุรานี้ว่างอยู่ พวกเขาเห็นข้าอายุไม่น้อยแล้ว
จึงส่งข้ามาดูแลกิจการสักหน่อย" เจ้าแก่น้อยตอบ

"ร้านสุราเพียงแห่งเดียวบนถนนหลงโศว ทั้งยังว่างอยู่ด้วย? ครอบครั
วของเจ้าแกคงมีเงินเยอะน่าดู" บุษขี้ข้าวกล่าวอย่างแฝงความนัยลึกซึ้ง

เจ้าแก่น้อยดื่มสุราในจอกของตัวเองหมดรวดเดียว แม้เขาจะดูมี
อายุเพียงสิบหกสิบเจ็ดปี แต่ทำดื่มสุรากลับลองอาจฝั่งผายยั้ง เป็นท่าทาง
ของพวกขี้เหล้า "สุราดี เป็นสุราดีจริงๆ" เขาหลับตา ทำที่เป็นเคลิบเคลิ้ม
หลีกเลี่ยงคำถามนี้อย่างเจ้าเล่ห์

บุษขี้ข้าวดื่มสุราอีกหนึ่งคำโดยไม่ได้ซักถามต่อ เพียงเปลี่ยน
คำถาม "เจ้านามว่าอันใด"

"ข้ามีนามว่าไปตงจวิน" เจ้าแก่น้อยตอบ

บุษขี้ข้าวตอบรับอย่างเรียบนิ่ง "เป็นชื่อที่ดี เปิดร้านที่นี่เจอปัญหา
อันใดหรือไม่ ข้าอยู่ในเมืองซังลั่วนับว่าคุยกันได้"

ไปตงจวินตบโต๊ะที่หนึ่ง "เช่นนั้นก็นับเป็นแขกผู้มีเกียรติจริงๆ แล้ว!
ข้ากำลังกังวลใจมาก ไปถึงครองที่ดินของข้าเป็นของจริงแท้แน่นอน
ข้ามาเปิดร้านสุราที่นี่ก็ดำเนินกิจการอย่างซื่อสัตย์สุจริต แต่เพิ่งมาได้
ไม่กี่วันก็มีคนมาก่อวณให้ข้าไล่หัวไปจากที่นี่ เป็นท่านจะโกรธหรือไม่"

"หลังจากนั้นแล้ว เจ้าแกคนเดียวคงรับมือไม่ไหวกระมัง หรือว่า
แท้จริงแล้วเจ้าแกซุกซ่อนฝีมือไม่เปิดเผย" บุษขี้ข้าวถาม ทุกคำของเขา
ดูคล้ายจะถามไปเรื่อย แต่กลับเต็มไปด้วยการหยั่งเชิง

ชายเมาสุราตรงมุมร้านผู้นั้นพลันตัวสั่นคล้ายถูกลมหนาวทำให้ตื่น

เขาเกาะศิระชะแล้วเงยหน้าขึ้น ก่อนจะลุกขึ้นอย่างโจนเงน มือยื่นไปหยิบ
ทวนที่พึ่งอยู่ข้างโต๊ะแล้วออกแรงค้ำยันกับพื้น

ค้ำยันเพียงครั้งเดียว แต่ทั้งร้านสุรากลั่นสั่นสะเทือน

ไปตงจวินยิ้มกล่าว "ร้านสุราของข้าไม่ได้มีแค่ข้าคนเดียว"

บทที่ 2

ใบหมอนร่วงโรย ฟันมอดเป็นรูสี

มือทวนผู้เฒ่าสุราเรอออกมาแล้วขยี้ลูกตาพลาบกล่าวด้วยเสียง
เด็ดขาด "มีใครมาก่อเรื่องอีกแล้วหรือ"

องครักษ์ทั้งแปดคนรีบชักดาบยาวที่ข้างเอวออกมา

บุรุษคิ้วขาวหรีดตามองมือทวนตรงหน้าพลาบพิจารณาอย่างละเอียด
ใบหน้าของอีกฝ่ายซีดขาว เส้นผมยุ่งเหยิงยาวลงไปข้างหลังมัดด้วย
เชือกตามสะตอก แต่งกายตามแบบฉบับของจอมยุทธ์พเนจรในยุทธภพ
ทว่าพอมองใบหน้าอย่างละเอียดน่าจะอายุพอๆ กับเต้าแก่น้อย เป็นเพียง
เด็กหนุ่มคนหนึ่ง ทว่าดูจากท่าทางที่ใช้ทวนยันพื้นเมื่อครู่เกรงว่าพลังยุทธ์
จะไม่ธรรมดาเลยทีเดียว

"เจ้าแข่งซำวี่ คิดว่าคนที่มาร้านซำมีแต่มาก่อเรื่องรึไง" ไปตงจวิน
เดินไปตบศีรษะมือทวนอย่างแรงหนึ่งที แต่ดูเหมือนเขาจะยังไม่คลาย
ความโกรธจึงถีบอีกทีหนึ่ง "ซำอูตสำหรับมาตั้งสิบสามวัน ในที่สุดก็มีแขก
ผู้มีเกียรติมาโต๊ะหนึ่ง เจ้าจะให้ซำไปอย่างนั้นหรือ เจ้าสินค้าขาดทุน*!"

* สินค้าขาดทุน เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึงลูกสาว เนื่องจากตามประเพณีจีนเมื่อลูกสาวออกเรือน
ก็ต้องไปอยู่บ้านสามี เท่ากับเลี้ยงโตมาเพื่อรับใช้ผู้อื่น ส่วนความหมายในที่นี้หมายถึงลงทุนลงแรงกับ
บุคคลหนึ่ง แต่ผลที่ได้รับกลับไม่เป็นไปอย่างที่คิด

มือทวนเธอออกมาอีกครั้ง ดูเหมือนมันจะช่วยให้สติแจ่มชัดขึ้นมาบ้าง เขามองไปยังสุราสีบสองจอกที่วางอยู่เต็มโต๊ะ ทันใดนั้นดวงตาก็พลันเปล่งประกายและสาวเท้าเข้ามา "ในเมื่อเป็นแขกผู้มีเกียรติแบ่งให้ข้าดื่มสักจอกสิ" เขาเคลื่อนไหวรวดเร็วเพียงก้าวเดียวก็กระโดดพรวดมาอยู่บนโต๊ะและยื่นมือไปหยิบจอกสุราที่อยู่ใกล้มือที่สุด องค์กรก็เตรียมจะกวัดแกว่งดาบ ทว่าคนผู้หนึ่งกลับขยับตัวเข้ามาขวางพร้อมยื่นมือไปกดมือของมือทวนลงกับโต๊ะอย่างแรง

เมื่อมือทวนเงยหน้าและเห็นคิ้วสีขาวข้างนั้นก็พลันตกใจ

บุรุษคิ้วขาวแถมยิ้ม "สุรานี้ของข้ายังต้องนำไปมอบให้คนอื่น หากน้องชายอยากจะได้ดื่ม ตัวเงินห้าร้อยตำลึงของข้ายังซื้อสุราเพิ่มได้อีกไม่รังเกียจที่จะมอบให้น้องชาย"

มือทวนสายศีระชะ ดูเหมือนในที่สุดเขาก็สร้างมาแล้วจึงดึงมือกลับไปปวนดคลั่งเบาๆ แล้วเดินกลับไปยังโต๊ะตรงมุมร้าน ก่อนงุดศีระชะเข้าซอกแขนแล้วนอนกรนครอก

"ข้าควรไปให้พระที่วัดจริงๆ ตั้งแต่มาเมืองไฉซิงก็เคราะห์ร้ายอยู่ตลอด ข้ายังมาเจอเจ้าที่เป็นสินค้าขาดทุนอีก!" ไปตงจวินถึบอีกทีหนึ่งอย่างไม่หายโกรธ ทว่าร่างของมือทวนกลับโยกเอนอย่างพลิ้วไหวหลบหลีกได้อย่างชาญฉลาด

บุรุษคิ้วขาวยังคงยิ้มอย่างอ่อนโยนเช่นเดิม ดูเหมือนเขาจะไม่ถือสาและหันไปกล่าวกับเหล่าองค์กรว่า "ดื่มเสร็จแล้ว ไปกันเถาะ"

"ขอรับ" เหล่าองค์กรก็เก็บดาบแล้วห่มนกายเดินออกไป

องค์กรคนหนึ่งลุกขึ้นอย่างเชื่องช้า ดูเหมือนยังคงหลงใหลรสสุรานั้นอยู่ คนข้างๆ จึงผลักเขาเบาๆ "เสวียเจิ้ง มัวเหม่ออันใดอยู่"

องค์กรที่ถูกเรียกว่าเสวียเจิ้งสายศีระชะ "เป็นสุราดีโดยแท้" เขายิ้มให้ไปตงจวินก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินออกไป

นุรุษคิ้วขาวหิบบสุราสองจอกที่เหลือบนโต๊ะแล้วเดินตามออกไป
"หากแขกผู้มีเกียรติมีเวลาว่างก็แวะมาบ่อยๆ" ไปตงจวินยากนักที่
จะได้พานพบลูกค้ำที่รู้จักสุรา อีกทั้งอีกฝ่ายยังคงดื่มชีวลูไปทีตนเสื่อมใส
มานาน ย่อมต้องอดไม่ได้ที่จะดิงลูกค้ำไว้

ทว่านุรุษคิ้วขาวราวกับเปลี่ยนเป็นคนละคน อีกฝ่ายไม่เพียง
ไม่ตอบคำ แม้แต่ศีรษะก็ไม่หันกลับมา สารถิกทางร่มอยู่ตรงประตูร้าน
นุรุษคิ้วขาวส่งสุราหนึ่งจอกให้เขา แล้วถืออีกจอกหนึ่งเดินเข้าไปในรถม้า

"ในรถม้าคันนั้นยังมีอีกหนึ่งคน" มือทวนเงยหน้าขึ้นอีกครั้งแล้ว
กล่าวเสียงเบา

ไปตงจวินพยักหน้า "ตอนที่เขาบอกว่าสุราอีกจอกให้ข้าดื่ม ข้าก็
นับจำนวนได้แล้ว"

"ไม่จำเป็นต้องนับ พวกเราคนฝึกยุทธ์จะดูกันที่ปราณ ปราณ
ในรถม้าคันนี้ผิดปกติ" มือทวนกล่าว

ไปตงจวินเบ้าปาก "จะบอกว่าข้าอ่อนเรื่องวรยุทธ์อย่างนั้นหรือ"

เมื่อนุรุษคิ้วขาวขึ้นรถ สารถิกยกจอกสุราที่ได้มาดื่มรวดเดียว
จนหมด จากนั้นมองไปตงจวินที่หนึ่งแล้วโยนจอกสุราในมือทิ้งลงพื้น
ก่อนจะตัวดลื้ออย่างฉับพลัน จากไปอย่างสง่าผ่าเผย

ไปตงจวินเห็นท่าที่เช่นนั้นก็พลันโมโหเดือดดาล เขาวิ่งตามออกไป
นอกประตูร้านสองสามก้าวแล้วหิบบเศษจอกสุราขึ้นมาขว้างคืนใส่สารถิ
ผู้นั้น แต่ก็ยังไม่หายโกรธ จึงก่นด่ายกใหญ่ "สุราของข้าให้คนหยาบข้า
เช่นนั้นดื่ม ช่างถลุงทำลายข้าวของ* เสียจริง!"

สารถิผู้นั้นเพียงหวดแล้ม้าที่หนึ่งโดยไม่หันกลับมามอง ทว่า
เศษจอกสุราที่ขว้างไปกลับถูกหวดคืนมาอย่างคาดไม่ถึงและพุ่งตรง
เข้าหาไปตงจวิน เขาตะลึงงัน แต่ยังไม่ทันทำอันใดเศษจอกสุรานั้น

* ถลุงทำลายข้าวของ หมายถึงการทำลายหรือใช้สิ่งของอย่างสิ้นเปลือง ไม่รู้คุณค่า

ก็ถูกคนคว้าไว้ในมือ มือทวนปากคาบไม้จิ้มฟัน ถือเศษจอกสุรานั้น พลางบ่นพึมพำ "แขกผู้มีเกียรติผู้นี้ ผู้ไม่มาจะดีกว่า"

ภายในรถม้าบุรุษคิ้วขาวหยิบจอกสุราที่ทำจากหยกขาวออกมา ใบหนึ่งแล้วรินสุราเปลี่ยนจอก ก่อนส่งให้คนที่อยู่ข้างกาย "ไม่ใช่คนพิเศษ อันใด เป็นเพียงคนหมักสุรา อายุไม่มาก อย่างมากก็แค่สิบเจ็ดปี บอกว่าเป็นร้านที่บรรพบุรุษทิ้งไว้ให้ เขาถูกส่งให้มาดูแลกิจการ ไม่ใช่คนใจซึ้ง ข้าหยิ่งเซิงดูแล้ว วรยุทธ์ก็ต่ำมาก"

"แต่เมื่อครู่นี้ข้าได้ยินเสียง" คนข้างๆ เหยยอย่างเซ็งเซ็ง น้ำเสียงนุ่มนวลอ่อนหวาน คาดไม่ถึงว่าจะเป็หญิงสาวคนหนึ่ง

"เป็นผู้คุ้มกันคนหนึ่งของเขา วรยุทธ์ไม่เลว แต่ไม่นับว่าแข็งแกร่งมาก อย่างน้อยบนถนนสายนี้ก็มีคนที่แข็งแกร่งกว่าเขา" บุรุษคิ้วขาวกล่าวต่อ

"คนต่างถิ่นจะมีร้านอยู่บนถนนหลงโส่วได้อย่างไร เขาชื่ออันใด"

"ไปตงจวิน"

"ไปตงจวิน? ไม่เคยได้ยินชื่อนี้ สกูลไปแห่งหลังหนาน (เพื่ออกเขา ตอนใต้) ห่างจากเขตซีหนานแห่งนี้ตั้งพันหลี่ คงไม่มาเยือนน้ำโคลน* แห่งนี้หรอก คงได้แต่นับว่าเขาโชคร้ายแล้วกระมัง" หญิงสาวกล่าวพลาง ยกจอกสุราขึ้นจิบเบาๆ หนึ่งคำ ทันใดนั้นดวงตานางก็พลันเปล่งประกาย ก่อนจะเอ่ยปากชม "สุราดี"

"เป็นสุราดีจริงๆ ข้าเดาว่าเขาไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เพราะคนที่หมักสุราออกมาดีเช่นนี้จะต้องไม่เอาใจวางอยู่กับสิ่งอื่น ความกลมกล่อมของสุรานี้แะอยู่บ้าง แต่ก็มีความละเอียดลออ หากไม่ใช่ชายหนุ่มที่มีจิตใจบริสุทธิ์ คงหมักออกมาไม่ได้" บุรุษคิ้วขาวตอบ

หญิงสาววางจอกสุราลงโดยทิ้งรอยขาดทาปากมีเส้นที่ไว้บนนั้น

* น้ำโคลน เป็นคำอุปมา หมายถึงสถานที่สกปรกหรือสถานการณ์ที่วุ่นวาย

32 เพลงสุรทัก้องหล้า เขียนสุราไร้เทียมทาน 1

นางมองดูชื่อสุราที่อยู่บนจอสุรา

ซึ่งลั่ว

"ซึ่งลั่ว ไบหม่อนร่วงโรย ใจซึ่งร่วงหล่น* เป็นชื่อที่ดี" หญิงสาวยิ้ม
อย่างงามสง่า

รถม้าจอดลง

สารดีเล็กมานั้น "ถึงจวนสกุลกู่แล้วขอรับ"

ภายในร้านสุราตงกุย หลังจากส่งกลุ่มแขกผู้มีเกียรติไปแล้วก็
กลับมาเสียบเหงาอีกครา ไปตงจวินหย่อนก้นนั่งลงบนชั้นบันไดหน้าร้าน
แล้วทอดถอนใจ "เจ้าว่าพวกเราเจอเทศกาลพิเศษอันใดของเมืองซึ่งลั่ว
หรือไม่ ในช่วงเทศกาลนี้ผู้คนอาจจะออกมาซื้อของไม่ได้ แต่คนขายของ
ยังต้องออกมาต้อนรับลูกค้า ทั้งยังคงมีท่าทางเบิกบานราวกับไม่มีเรื่อง
อันใดเกิดขึ้นอย่างนั้น"

มือทวนนั่งลงบนชั้นบันไดกับไปตงจวิน เขาประเดี๋ยวก็เกาศีระชะ
ประเดี๋ยวก็จับเหา "ไหนเลยจะมีเทศกาลพิลึกเช่นนี้ เจ้าคิดว่าคนใน
เมืองซึ่งลั่วสมองไม่ดีรีง"

"เช่นนั้นเจ้าจะอธิบายปรากฏการณ์นี้ได้อย่างไร" ไปตงจวินชี้ไปยัง
ฝั่งตรงข้าม

คนขายเนื้อผู้นั้นยังคงใช้ปังตอสับลงบนเขียงอย่างรวดเร็วราวกับ
มีเนื้อที่หันเหาก็ไม่หมด กระจุกที่สับอย่างไรก็ไม่ขาด

หญิงชราที่ปกรองทำผู้นั้นบนเข็มราวกับมีนุปลาแบ่งบาน ส่วน
ลายนกบนรองเท้าราวกับจะโบยบินในพริบตา

"คงเป็นเพราะดวงเจ้าไม่ดี" มือทวนเงยหน้ามองฟ้าพลาตอป

* ชื่อสุราซึ่งลั่ว แปลว่าไบหม่อนร่วงโรย โดยคำว่า 'ลั่ว' ในชื่อ 'ซึ่งลั่ว' หมายถึงร่วงหล่นลงมาจากที่สูง
ซึ่งเป็นความหมายของคำว่าร่วงหล่นใน 'ใจซึ่งร่วงหล่น'

อย่างขอไปที่

"ใช่แล้ว ข้ามันดวงไม่ดี" ไปตงจวินกล่าวอย่างโกรธเคือง "ดวงไม่ดี
ถึงได้ตกอับมานั่งตากแดดอยู่ที่นี่กับจอมยุทธ์พเนจรที่ไม่อาบน้ำอย่าง
เจ้านี่ไง!"

บทที่ 3 พิสงพิรุณไพรย

ม้าหนึ่งตัว สุราหนึ่งกา สายลมวสันต์ เมื่อเมาแล้วจึงเลิกรา

จอมยุทธ์พเนจรมีสี่ทะเลเป็นบ้าน* พเนจรไร้พันธะ เลื้อยฝ่ามวกไม่เปลี่ยน ผมมวกไม่รวบ น้ำ...ก็ยอมอาบน้อยครั้ง วันนั้นมือทวนถือทวนเดินเซไปเซมาอยู่บนถนนสายยาว น้ำเต้าสุราใบหนึ่งแขวนอยู่ที่ปลายทวน ทว่าภายในนั้นว่างเปล่า ดูเหมือนจะถูกดื่มจนหมดแล้ว ไปตงจวินไม่รังเกียจที่เขาคดกั๊บ และเมื่อเห็นน้ำเต้าสุราบนปลายทวนก็ปลื้มใจอย่างมากจึงเชิญชวนเข้ามาดื่มสุรา และการเชิญชวนนี้ก็ช่วยเขาเอาไว้มาก แม้ว่ามือทวนผู้นี้จะยากจนคดกั๊บ แต่วิชาทวนดี่มากจริงๆ พอไปตงจวินเจอลุ่มอันธพาลเข้ามาไล่ที่ คนพวกนั้นก็ล้วนถูกทวนฟาดจนหนีไป นับแต่นั้นมามือทวนจึงพำนักอยู่ที่นี่ ทุกวันได้ดื่มสุราโดยไม่เสียเงิน แต่ต้องคอยคุ้มครองความสงบของร้านสุรา

"นี่โชคดีที่อยู่เมืองไฉซิง หากอยู่ที่เมืองกานตงเจ้าพวกอันธพาลไร้เหตุผลนั้น คอยดูได้เลยว่าข้าจะเก็บกวาดพวกเขาอย่างไร!" ไปตงจวินนึกถึงอันธพาลพวกนั้นขึ้นมาก็รู้สึกโกรธ

* สี่ทะเลเป็นบ้าน เป็นคำอุปมา หมายถึงที่ไหนๆ ก็เปรียบเสมือนบ้านของตัวเอง

มือทวนแค้นเสียดคราหนึ่ง "พวกเขาคงไม่ไปเมืองกานตงหรือที่นี้สุดท้ายแล้วก็ยังเป็นเมืองไฉซัง"

"เจ้าลองนับดู ตั้งแต่วันที่เจ้ามาจนถึงวันนี้ สุราที่ดื่มไปควรจ่ายเงินให้ข้าเท่าไร" ไปตงจวินกล่าวอย่างโมโห

มือทวนตบโต๊ะ "หากไม่มีข้า เจ้าคงถูกไล่ที่ไปนานแล้ว ร้านสุรานี้ยังจะเปิดได้อีกหรือ ดื่มสุราเจ้าเล็กน้อยแล้วอย่างไร ข้าไม่ดื่มก็ต้องทิ้งไว้ อย่างนั้นไม่ใช่หรือ! จริงสิ วันนี้จะกินอันใด!"

หัวข้อสนทนาเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว แต่ไปตงจวินกลับตอบรับอย่างเข้าขา "วันนี้มีเงินแล้ว ไม่กินหมั้นโถว ข้าจะไปซื้อเนื้อ!" ไปตงจวินลุกขึ้นอย่างเกรี้ยวกราดแล้วไปควักเงินจากตุ่มมาสองสามตำลึง ก่อนเดินไปหน้าร้านขายเนื้อที่อยู่ตรงข้าม "เถ้าแก่ เอาเนื้อครึ่งซัง* ไม่เอากระดูก"

คนขายเนื้อผู้นั้นหันมามองไปตงจวินราวกับมองคนเงืงเขลา

ไปตงจวินพิจารณาเงินในมืออย่างหวาดๆ "เงินพวกนี้... น่าจะพอกระมัง"

คนขายเนื้อกล่าวเสียงขรึม "วางลงเถอะ"

ไปตงจวินรีบวางเงินลงบนโต๊ะคิดเงิน

คนขายเนื้อหยิบขาหลังขึ้นมาหนึ่งชิ้นแล้วควงบั้งตอหนึ่งที เนื้อส่วนขาถูกกรีดเป็นรอยยาวลึกเส้นหนึ่ง เมื่อเขาควงบั้งตออีกครั้ง บั้งตอก็กรีดลึกเข้าไปถึงกระดูกข้างใน 'ปะะ!' เนื้อขาหนาๆ ชิ้นหนึ่งถูกแยกออกจากกระดูกและตกลงบนโต๊ะ

"เถ้าแก่ข้างร้ายกาจ" ไปตงจวินชมเปาะพลางยื่นมือออกไป คิดจะหยิบเนื้อส่วนขาชิ้นนั้น

"เดี๋ยวก่อน!" คนขายเนื้อตะโกนใส่เขาด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมแล้วยกบั้งตอขึ้น ทำเอาไปตงจวินกลัวจนรีบหดมือกลับ คนขายเนื้อยกกระดูก

* ซัง เป็นหน่วยมาตราชั่งของจีน เทียบน้ำหนักประมาณ 500 กรัม

ในมือขึ้นมาแล้วใช้ปังตอสับลงไปเบาๆ คมมีดเระไปบนผิวกระดูกชั้นโต ด้วยความเร็วที่ตาเปล่ายากจะมองเห็นได้ชัด ด้วยการเระของปังตอ เนื้อที่แต่เดิมเกาะติดอยู่บนกระดูกก็ตกลงมาทีละชิ้น

ไปตองจวินราวกับเห็นภาพลวงตา ขณะปังตอกำลังเระกระดูก บนกระดูกยาวๆ ท่อนั้นราวกับมีดอกไม้ฝั่ผลิบานดอกแล้วดอกเล่า

ทว่าเพียงพริบตาเดียวคนขายเนื้อก็นำเนื้อเหล่านี้ห่อด้วยกระดาษ น้ำมันเรียบริ้วแล้วส่งให้เขา คนขายเนื้อเห็นแววตาตลกตะลึงของ ไปตองจวินก็แสดงสีหน้าภูมิใจอยู่หลายส่วน "เอาไปสิ"

ไปตองจวินรับห่อกระดาษน้ำมันแล้วหมุนกายวิ่งกลับมาที่ร้านสุรา ของตน ก่อนกล่าวกับมือทวน "คนขายเนื้อฝั่งตรงข้ามผู้นั้น ทักชะหั้นเนื้อ สูดยอดจริงๆ"

"อย่างไร" มือทวนผู้นั่งอยู่บนชั้นบันไดถามอย่างเกียจคร้าน

ไปตองจวินเล่าสิ่งที่เห็นเมื่อครู่อย่างละเอียด แล้วกล่าวด้วยความ อดใจจ้ง "เมืองไฉซังนี่พยัคฆ์หมอบมังกกรเ็น* จริงๆ สิ่งทีเรียกว่าฝึกฝน จนชำนาญทำให้เรียนรู้เคล็ดลับ คนขายเนื้อผู้นี้ต้องชำหมุมามากกว่า พันตัวแล้วกระมังถึงได้มีฝีมือเช่นนี้"

"อุย!" มือทวนมองเขาอย่างดูถูก "ฆ่าคนมามากกว่าพันคนก็ ไม่แตกต่างมากนักหรอก! วิชาบุปผาแบ่งบานบนกระดูกนั้นคนธรรมดา จะมีได้อย่างไร ยิ่งไปกว่านั้นเจ้าดูทีเนื้อขานี้สิ"

"เนื้อส่วนขานี้มีอันใดหรือ" ไปตองจวินยิงฉงน

"ข้าว่าคุณชายครอบครัวร่ำรวยอย่างเจ้าขาดความรู้พื้นฐานในชีวิต มากเกินไปแล้ว ขาหมู่นี้ เนื้อของมันใช้ต้มน้ำแดง ทำหมอบซิวี่ ส่วน กระดูกนำมาเคียวทำน้ำแกงได้ ปกติร้านจะเระเนื้อให้เจ้าแล้วสับกระดูก

* พยัคฆ์หมอบมังกกรเ็น เป็นคำอุปมา หมายถึงผู้มีความสามารถที่เร้นกาย หรือผู้ที่มีความสามารถแต่ เก็บซ่อนความสามารถไว้

เป็นหลายๆ ส่วนให้เจ้าใช้เคียวทำน้ำแกง เนื้อที่ติดกระดูกจำเป็นต้อง
เก็บไว้ หากเราออกจนสะอาดเยี่ยม น้ำแกงที่เคียวออกมาไหนเลย
จะมีรสชาติอีก คนขายเนื้อที่ไหนจะทำเรื่องโง่เขลาเช่นนี้บ้าง อีกอย่าง
การเราเนื้อที่จริงแล้วเป็นงานฝีมืออย่างหนึ่ง แต่นั่นต้องใช้มีดเล็ก
เฉาะทาง คนขายเนื้อที่ไหนเอาบั้งตอส์กระดูกมาเราเนื้อบ้าง บ้าไปแล้ว
รีง" มือทวนกล่าว

"ที่แท้ก็คือวรยุทธ์ เช่นนั้นก็ไม่มีอะไรน่าสนใจแล้ว" ไปตงจวิน
ทำหน้าที่ผิดหวัง ดูเหมือนเมื่อสิ่งหนึ่งมีความเกี่ยวข้องกับวรยุทธ์ เขาก็จะ
หมดความสนใจ

มือทวนกล่าวอย่างโมโห "ตกลงเจ้าฟังความหมายของข้ารู้เรื่องหรือไม่"
ไปตงจวินยังคงขมวดคิ้ว "หมายความว่าอย่างไร"

"ความหมายก็คือพวกเรา..." มือทวนดึงไปตงจวินเข้าหาแล้วกระซิบ
"พลัดเข้ามาในรั้งหมาป่าแล้ว!"

"รั้งหมาป่า?" ไปตงจวินกล่าวอย่างงง "เจ้าหมายความว่าถนน
สายนี้..."

"ในเมื่อคนขายเนื้อผู้นี้ไม่ชอบมาพากล ถนนทั้งสายก็ยังคงแปลก
ประหลาดเช่นนี้ หมายความว่าคนที่อยู่บนถนนนี้ ล้วนไม่ใช่คนธรรมดา"
มือทวนกล่าวเสียงขรมิ "ข้าพเนจรอยู่ในยุทธภพมาหลายปี การได้กลิ่น
เลยคืออยู่บ้าง"

ไปตงจวินหัวเราะเยาะ "เช่นนั้นเจ้าลองดมดูหน่อยว่าทั้งหมดนี้
เพื่ออันใด"

"เกี่ยวข้องกับจวนสกุลกู่ คนเหล่านั้นเมื่อครู่ดูท่าจะไปที่จวนสกุลกู่"
มือทวนกล่าว

ไปตงจวินพลันกระจ่างแจ้ง "พวกเขาจะไปชิงเงินของจวนสกุลกู่!"
"ถูก!" มือทวนเอามือกุมหน้าผากด้วยสีหน้าเอือมระอา "อำนาจของ

จวนสกุลผู้สยบทั่วทั้งเขตซีหนาน กลุ่มอิทธิพลดำและขาว* สองสาย
ล้วนเคารพนับถือเขา ส่วนเจ้ากลับเห็นแค่เงิน"

"เช่นนั้นทำเพื่ออันใด" "ไปตงจวินที่เพิ่งออกมาจากเมืองกานตง
แทบจะไม่รู้เรื่องในได้หล้าเลย

"เพื่อคน" มือทวนมองไปยังจวนที่อยู่ห่างจากปลายถนนสายยาว
ไม่ไกล "เจ้าเคยได้ยืมบทกวีบทหนึ่งหรือไม่"

"บทกวีอันใด"

"เพิงหวายากหย่ง ซิงเกอสง่างาม จิวไม่พูดมาก หลังอวินบ้าบิ่น
หลิวเวี๋ยงามเลิศ โมเงินรูปชั่ว ซิงเซียงปราดเปรื่อง ไร้นามเว้นว่าง"
มือทวนท่องอย่างเนิบช้า

ไปตงจวินครุ่นคิดครุ่นหนึ่งแล้วส่ายหน้า "ไม่มีสัมผัสคล้องจอง
ไม่ใช่บทกวีที่ดีอันใด"

"บทกวีบทนี้คือทำเนียบคุณชายของสำนักไปเสี่ยว ไม่ได้ดูที่สัมผัส
คล้องจอง แต่ดูที่ความเหมาะสมของสำนวน ที่บทกวีนี้เขียนถึงคือ
อัจฉริยะรุ่งเยาว์แห่งยุคทั้งแปดคนของเปยหลี่ คุณชายเพิงหวาผู้มีจิตใจ
ลึกล้ำยากคาดเดา คุณชายซิงเกอผู้งามสง่า คุณชายจิวไม่จอมพูดมาก
คุณชายหลังอวินผู้บ้าบิ่นไม่ยำเกรง คุณชายหลิวเวี๋ยผู้รูปโฉมงามเลิศ
แห่งยุค คุณชายโมเงินผู้รูปโฉมไม่น่าชม คุณชายซิงเซียงผู้ปราดเปรื่อง
แห่งยุค และคุณชายไร้นามที่ยังเหลือตำแหน่งว่างอยู่" มือทวนอธิบาย

ไปตงจวินพิณิจพิเคราะห์ครุ่นหนึ่ง "เจ้าอยากเป็นคุณชายไร้นาม
นั้นหรือ"

"ข้าไม่ใช่คุณชาย คุณชายควรมีวิชาความรู้ สุขุมลุ่มลึก กิริยา
สง่างามเพียงพอจะเยือนสถานที่ที่มีเกียรติ แต่ข้าแค่อยากเป็นจอมยุทธ์

* กลุ่มอิทธิพลดำและขาว สีขาว หมายถึงกลุ่มอิทธิพลของขุนนางและราชสำนัก ส่วนสีดำ หมายถึง
กลุ่มอิทธิพลที่มาจากพลเรือนในท้องถิ่น

พนจร ซ้อม้าสักตัว พกสุราติดกาย จากนั้นหวิดแล้วควมบ้า เมามาย
ลมวสันต์" มือทวนหลับตาลงราวกับจะเมามายกับฝันในทันทีทันใด
แต่เขาก็ลืมตาขึ้นอย่างรวดเร็ว "เจ้าซัดคำพูดของข้า ที่ข้าจะพูดถึงคือ
คุณชายคนหนึ่งในบทกวีบทนี้"

"ใคร"

"คุณชายหลังอวีน กู้เจียนเหมิน หยิงโยโสไม่ยำเกรง เคยเป็น
อัครพาลน้อยที่เมืองเทียนฉี นำเกรงขามกว่าอัครพาลน้อยแห่งเมือง
กานตงอย่างเจ้ามาก ภายหลังกลับเมืองไฉซิงตามคำสั่งของพี่ชาย
ตอนนี้ก็พำนักอยู่ในจวนหลังนั้น" มือทวนใช้ทวนชี้ไปยังจวนหลังนั้น

"ข้ารู้แต่ว่าสกุลกู่มีเงิน แต่แท้ที่จริงยังมีบุคคลเช่นนี้อยู่ด้วยหรือ
คุณชายหลังอวีนอัครพาลแห่งเมืองเทียนฉี ไป ไปเชิญเขามาดื่มสุรา!"
ไปตงจวินพลันเกิดความสนใจและลุกขึ้นยืน

"ต้องไปพบเขาสักหน่อย แต่ไม่ได้ให้ไปเชิญมาดื่มสุรา เราต้องไป
สอบถามเขาว่าเหตุใดถนนสายนี้จึงเปลี่ยนเป็นเช่นนี้" มือทวนกล่าวเบาๆ
ทันใดนั้นฝนก็ตกลงมา

ทั้งสองคนปิดประตูร้านสุราและต่างถือร่มคนละคันเดินท่ามกลางฝน
มือทวนพาไปตงจวินเดินออกไปฝั่งตรงข้ามของจวน หลังอ้อมอยู่นาน
ในที่สุดมือทวนก็หยุดเดินและกล่าวอย่างช้าๆ "ถึงแล้ว"

ไปตงจวินตกตะลึง "เหตุใดมาถึงแล้วเล่า"

"นี่คือลานหลังจวนสกุลกู่ เจ้าว่าพวกเราคิดจะเข้าทางประตูหน้า
ก็เข้าไปได้หรือ ซักล้ารับรองได้เลย หากพวกเราเดินตามถนนตรงไป
จวนสกุลกู่ก็คงไม่ได้เดินออกนอกถนนสายนั้นหรอก" มือทวนหัวเราะเยาะ
ไปตงจวินกระจ่างโดยพลัน "นับถือๆ"

มือทวนกวัดแกว่งทวนในมือ "ข้าตระเวนในยุทธภพมาหลายปี
หากไม่มีหัวคิดพวกนี้คงถูกฝังลงดินไปตั้งนานแล้ว พวกเราเป็นกำแพง

จากตรงนั้นกัน...เดี๋ยวก่อน มีคน!" มือทวนรีบยกทวนยาวดันไปตงจวินให้ถอยไปข้างหลังหนึ่งก้าว

บนหอที่อยู่ไม่ไกลมีหญิงชุดขาวสองคนยืนอยู่ พวกนางต่างสวมชุดสีขาวตลอดทั้งตัว ยืนหันหลังให้กับพวกเขา บนร่างแผ่กลิ่นอายภูตผีเข้มข้น พวกนางไม่ได้ถือธรรมา แต่ฝนเหล่านั้นกลับไม่ตกลงบนชุดสีขาวของพวกนาง พวกนางกำมือเล็กน้อยราวกับกำลังดึงด้ายที่มองไม่เห็นอยู่

ทันใดนั้นบริเวณพื้นที่ว่างระหว่างมือทวนกับไปตงจวินก็ปรากฏชายชุดดำคนหนึ่ง ไม่มีใครรู้ว่าชายคนนี้เป็นใครตัวจริงตั้งแต่เมื่อใด ในมือเขาถือธรรมากระดาษน้ำมันคันหนึ่ง เดินไปทางกำแพงสูงของลานหลังจวนสกุลกู่ ทว่าเขาไม่ได้ปีนกำแพงเข้าไปเหมือนอย่างที่จินตนาการไว้ แต่ค่อยๆ หายไปท่ามกลางสายฝนอย่างช้าๆ

ไปตงจวินกับมือทวนต่างสบตากัน แล้วส่งเสียงร้องออกมาเบาๆ "ผีหลอก!"

บทที่ 4

แม่น้ำแห่งอันเหอ

ความหนาวเย็นอ่อนๆ มาเยือนเมืองที่งดงามประณีตแห่งนี้ด้วยสายฝนที่นุ่มนวลและละเอียดอ่อน กลิ่นไอนดินค่อยๆ ไชยไปทั่วเมืองพร้อมกับฝนที่ตกปรอยๆ อย่างต่อเนื่อง ละอองน้ำตลบฟุ้งขึ้นมาเมื่อใจซึ่งราวกับเปลี่ยนเป็นสตรีนางหนึ่งซึ่งงดงามแต่เกียจคร้านเพียงมองหนเดียวก็ชวนให้หลงใหลมัวเมา ทว่าสภาพอากาศเช่นนี้ไม่เหมาะแก่การดื่มสุรา และยิ่งไม่ควรดื่มคนเดียว อากาศหนาวยามสารทฤกษ์จะทำลายสุขภาพได้ง่าย

ชายคนหนึ่งกำลังดื่มสุราจอกแล้วจอกเล่าอยู่ในโถงของหอหลังหนึ่ง เขานั่งอยู่บนพื้นแอนกายพิงเสา ชูจอกสุราให้สายฝนพลางกล่าวเบาๆ "อากาศเช่นนี้หากไปที่ริมสระเพิงฉี้ก็จะมองเห็นน้ำในสระเลื่อนรางไปด้วยละอองฝนราวกับเป็นแดนเซียน แต่หากไปเดินบนถนนเพิงหวงก็จะมีแม่น้ำถือน้ำมากระดาดน้ำมันเดินผ่านข้างกาย ในศาลาสองข้างทางจะมีหญิงแต่งตัวสดใสโยนผ้าเช็ดหน้าสีแดงเชื้อเชิญให้ขึ้นศาลา แล้วก็มีเสียงฉินดังแว่วมาไม่รู้จากที่ใด นี่ก็คือเมืองไฉ่ซิงที่ข้าชอบที่สุดในวัยเด็ก"

"คุณชาย..." ผู้ที่อยู่ด้านหลังเอ่ยเรียกเบาๆ เขาสวมเกราะทหารตลอดทั้งตัว มือซ้ายจับกระบี่ที่ข้างเอว เป็นทหารคุ้มกันนายหนึ่ง ทว่าคนที่เขาเรียกว่า 'คุณชาย' กลับสวมเพียงเสื้อคลุมยาวสีดำอย่างหลวมๆ คล้ายผู้สูงส่งที่เพิ่งตื่นนอน คุณชายของเขา นั่งขัดสมาธิอยู่ เบื้องหน้ามีโต๊ะเล็กวางอยู่ตัวหนึ่ง บนโต๊ะมีกาสุราหนึ่งใบกับแจกสุราราวางอยู่สองแจก แต่มีเพียงเขาคนเดียวที่กำลังดื่ม ท่าทางไม่รีบร้อนคล้ายว่าแขกของเขา กำลังเร่งเดินทางมาอยู่ที่นี้

ทว่าแขกผู้นั้น เกรงว่าคงไม่มีทางมาถึงตลอดกาล

"ท่านพี่ ไม่อาจพบหน้าเป็นครั้งสุดท้าย" คนผู้นั้นดื่มสุราในแจกรวดเดียวหมดแล้วคว้าแจกลงบนโต๊ะอย่างแรง "ข้าก็เจี้ยนเหมิน ถูกเรียกว่าเป็นคุณชายหลังอวีนเสียเปล่า เห็นพี่ชายตายอย่างน่าเวทนานกลับไม่อาจฆ่าศัตรูได้แต่ดื่มจนเมา หลี่ซู่หลี่ เจ้าว่านี่น่าขันหรือไม่ ข้างน่าขันเหลือเกิน"

หลี่ซู่หลี่ถอนหายใจและคิดจะกล่าวปลอบใจ แต่ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกหนาวขึ้นมาในจิตใจ ความหนาวเย็นนี้แผ่มาจากแผ่นหลังอย่างไร้สาเหตุ อากาศราวกับแข็งตัวในชั่วพริบตา สภาพแวดล้อมโดยรอบก็เงียบลงทันใด

จนกระทั่งมีเสียงเม็ดฝนตกกระทบกับร่มกระดาดน้ำมันดังขึ้น

แปะๆ

หลี่ซู่หลี่ตกใจและชักกระบี่ในมือพร้อมหันไปมองลานนอกห้องโถงบุรุษสวมชุดคลุมยาวสีดำผู้หนึ่งพลันปรากฏตรงนั้น ภายในลานกว้างไม่มีประตูทางเข้า มีหน้าฉากหลี่ซู่หลี่ก็ไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าใดๆ แต่ชายผู้นั้นปรากฏตัวอย่างไร้ที่มาราวกับภูตผีก็มีปาน ร่มกระดาดน้ำมันที่ปิดบังใบหน้าของชายชุดดำทำให้หลี่ซู่หลี่มองเห็นหน้าอีกฝ่ายไม่ชัด ชายชุดดำเดินเข้ามาอย่างเชื่องช้า ทุกก้าวที่ย่ำลงล้วนมีละอองน้ำกระเซ็นขึ้น ทว่าเสียงฝีเท้าของเขา กลับเบาเบาแทบจะไม่มีเสียงแม้แต่น้อย มีเพียง

เสียงฝนที่ตกกระทบผิวร่วมเท่านั้นที่ได้ยินชัดเจน

ชายชุดดำผู้นั้นเดินมาที่ละก้าวอย่างช้าๆ จนเข้ามาใกล้ กู้เจี้ยนเหมิน ยกจอกสุราขึ้นจิบเบาๆ หนึ่งคำราวกับมองไม่เห็นอีกฝ่าย สูดหายใจลึกๆ หิวไปทีประตูดอย่างทนมไม่ไหว ในที่สุดใบหน้าได้ร่วมกระดาดน้ำมันของชายชุดดำก็เผยออกมา มันเป็นใบหน้าที่ขาวจนแทบไม่มีสีเลือด ดูไม่ชัดว่าอายุประมาณเท่าใด สายตาเรียบเฉย อารมณ์ก็เรียบเฉย ทว่าตอนที่ชายชุดดำหันมองหลี่ชู่หลี่ หลี่ชู่หลี่พลันรู้สึกว่ามีอีกฝ่ายเปลี่ยนเป็นกระป๋องหนึ่งทีคมกริบ ทว่าเพียงชั่วพริบตาเดียวชายชุดดำก็ส่งยิ้มจางๆ ให้ ความรู้สึกกดดันพลันหายไป ท่าทีของชายชุดดำเปลี่ยนเป็นดูสุภาพอ่อนโยนราวกับคุณชายผู้สูงส่งก็มีปาน

หลี่ชู่หลี่ไม่เคยรู้สึกเช่นนี้ เขาพลันหวาดผวาและยกกระบี่ชี้ไปทางชายผู้นั้นแล้วพูดขึ้น "หยุดนะ!"

ชายชุดดำหยุดยืนห่างจากประตูของห้องโถงอย่างเชื่อฟังและยิ้มจางๆ สายตามองผ่านหลี่ชู่หลี่ไปยังกู้เจี้ยนเหมินที่กำลังนั่งดื่มสุราอย่างเอื่อยเอื่อยอยู่ตรงนั้น ฝนตกหนักขึ้นเรื่อยๆ กระทับกับร่วมกระดาดน้ำมันอย่างหนักหน่วง

"เป็นแขกผู้มีเกียรติจากสำนักอันเหอ (ถารมี้ดมิด) นี่เอง ชู่หลี่อย่าดูวาม ปล่อยเชียนเซิงเข้ามา" กู้เจี้ยนเหมินวางจอกสุราลงบนโต๊ะแล้วลุกขึ้นยืน ที่ข้างเอวของเขาเหน็บกระบี่ไว้เล่มหนึ่ง ลักษณะเรียวยาวดูคล้ายของประดับชิ้นหนึ่ง

ชายชุดดำส่ายหน้าและยังคงยิ้มจางๆ เช่นเดิม "ไม่จำเป็น ข้ายืนพูดตรงนี้ก็แล้ว"

"ในห้องไม่มีฝน ออบอุ้นกว่า เชียนเซิงไม่เชื่อใจข้ากู้เจี้ยนเหมินหรือ" กู้เจี้ยนเหมินเดินไปหา สายตาปะทะกับบุรุษตรงหน้า

"หากเป่ยหลี่ยังมีคนที่ควรค่าให้สำนักอันเหอของพวกข้าเชื่อถือ

เช่นนั้นก็ต้องเป็นคุณชายแล้ว" ชายชุดดำเอียงตัวเล็กน้อย "ทว่าก่อนจะเป็นสหายนัน ข้าไม่อยากจะกรายเข้าไปในสถานที่ของคุณชาย"

"เจ้าเข้ามาแล้ว" กู้เจี้ยนเหมินกล่าวอย่างเฉียบขาด

ชายชุดดำยิ้มไม่ตอบคำ บรรยายากศแปรเปลี่ยนเป็นสงบเงียบ กู้เจี้ยนเหมินมองบุรุษตรงหน้าอย่างประเมิน ความเฉียบคมของชายผู้นี้ถูกเก็บไว้อย่างมิดชิด ทิวร่างตั้งแต่บนลงล่างไม่มีจิตสังหารแม้แต่รอย เขาเอ่ยถาม "อันเหอจำเป็นต้องมีสหายนด้วยหรือ"

ชายชุดดำพยักหน้าเล็กน้อย "แน่นอน บนโลกใบนี้ต่อไปให้เป็นมือสังหารก็จำเป็นต้องมีสหายนจึงจะมีชีวิตต่อไปได้ สำนักอันเหอเลือกคุณชายแล้ว คิดว่าคุณชายคงช่วยพวกข้าทำบางเรื่องได้ ส่วนพวกข้าก็ทำบางเรื่องให้คุณชายได้เช่นกัน บางเรื่องที่สำคัญมาก"

กู้เจี้ยนเหมินเงยหน้ามองไปยังม่านฝนข้างนอก ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดความเศร้าโศกภายในใจจึงแผ่ขยายขึ้น เขาถอนหายใจ "สหายน ปากเจ้าเปลี่ยนมาพูดเรื่องผลประโยชน์เช่นนี้แล้วหรือ"

"หรือว่าไม่ใช่" ชายชุดดำถาม "คุณชายควรจะมีสหายนอยู่มาก แต่ตอนนี้พวกเขาอยู่ที่ใดเล่า"

กู้เจี้ยนเหมินส่ายหน้ากล่าว "การที่สหายนเหล่านั้นไม่ได้มา ข้ากลับรู้สึกโชคร้ายมาก อย่างน้อยพวกเขาก็ไม่ต้องมาตายเพราะเรื่องนี้"

"แต่ศัตรูของท่านไม่ได้คิดเช่นนี้ อย่างเช่นพี่ชายของท่าน เดิมทีเขาไม่ได้มีใจคิดต่อสู้ชิงชัย เขาทำเพื่อความปลอดภัยมั่นคงของสกุลจึงยอมละทิ้งอำนาจ แต่เขาก็ตายอยู่ดี ตายที่เมืองปาเปี่ย ห่างจากบ้านเกิดตัวเองถึงสามร้อยลี้ ศัตรูของท่านไม่ยอมละเว้นพี่ชายท่าน และจะไม่ยอมละเว้นท่านเช่นกัน คุณชายอาจไม่ยอมให้สหายนมาตายเพื่อท่าน แต่ดาบของอีกฝั่งถูกชักออกมาแล้ว" ชายชุดดำกล่าวอย่างซ้ำๆ

"ท่านพี่แก่กว่าข้าสี่สิบสามปี ข้าเกิดมาได้ไม่นานท่านพ่อท่านแม่

ล้วนตายหมด ท่านพี่จึงเป็นเหมือนบิดาของข้า แค้นนี้ข้าสาบานว่าให้ตายก็ต้องล้างแค้นให้ได้แต่ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาสังกัอันเหอล้างแค้น!"

ชายชุดดำหม่นม่นกระดาดษน้ำมันเบาๆ ละอองน้ำก็เริ่มหม่นรอบรุ่มอย่างช้าๆ "สำหรับคุณชาย พวกข้าไม่จำเป็นต้องปิดบัง สังกัอันเหอ นอกจากฆ่าคนแล้วยังวางหมากสำคัญไว้ทั่วเป่ยหลี่ พวกศัตรูของท่านมีการเคลื่อนไหวบางอย่างอย่างลับๆ ซึ่งการเคลื่อนไหวเหล่านั้นส่งผลต่อการวางหมากของพวกข้าและกระทบถึงความอยู่รอด เหล่าผู้นำสกุลไม่ยอมให้เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้น ดังนั้นพวกข้าจำเป็นต้องชักอาวุธพุ่งเล็งไปที่คนเหล่านั้น"

"ดังนั้นเจ้าจึงเลือกข้า?" กู้เจี้ยนเหมินเงยหน้าไม่มองเขา สายฝนตกลงมาอย่างต่อเนื่องราวกับถูกคนสาดลงมา

"เป็นสังกัอันเหอที่เลือกคุณชาย" ชายชุดดำกล่าวอย่างเด็ดขาด

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3Xklrwd>